CINE-I ACOLO?

JOHN W. CAMPBELL, JR.

DON A. STUART
(JOHN W. CAMPBELL, JR.)

CINE-I ACOLO?

Who goes there?

Traducere: MIHAI DAN PAVELESCU

1948

I

Mirosea urât. O miasmă grea, eterogenă, cunoscută numai de încăperile îngropate sub gheaţă ale unei staţiuni antarctice: un miros alcătuit din izul sudorii umane și duhoarea grea a grăsimii topite de focă. Emanaţia provenind de la blănurile asudate pe dinăuntru și ude de zăpadă pe dinafară. Mirosul iute de ulei ars și mirosul emanat de câini.

Izurile persistente de ulei de mașină contrastau puternic cu cele degajate de echipamentul din piele și blană. Totuși, într-un fel, dincolo de toate mirosurile acelea și asociatele lor – câini, mașinării și bucătărie – răzbătea o undă ciudată, stranie; sugestia vagă a unei prezenţe străine, dincolo de olfacţiile industriei. Era mirosul vieţii. Venea dinspre forma aflată pe masă, înfășurată în pânză de cort și legată cu frânghii, de pe care picăturile se scurgeau încet, monoton, pe dușumea, sub lumina becului fără abajur.

Blair, biologul micuţ și chel, răsucea nervos nodurile funiei și netezea întruna pânza, dezvăluind gheaţa întunecată de dedesubt. Mișcările lui vioaie făceau să-i danseze umbra pe lenjeria cenușie, atârnată sub tavanul scund; deasupra umbrei capului, părul de pe tâmple, înconjurându-i chelia, căpătase aspectul unei aure.

Comandantul Garry dădu în lături o pereche de pantaloni și păși către masă. Privi încet, pe rând, oamenii înghesuiţi în Camera Administraţiei. În cele din urmă, trupul lui înalt și rigid se relaxă.

— Treizeci și șapte, încuviinţă el. Sunt toţi aici. Tonul vocii era scăzut, dar avea autoritatea unui conducător înnăscut. Cunoașteţi, în linii mari, povestea descoperirii făcute de Expediţia Polară Doi. Am discutat atât cu secundul McReady și cu Norris, cât și cu Blair și doctorul Copper. Părerile sunt împărţite și, deoarece privesc întregul grup, ele trebuie cunoscute de toată tabăra. O să-l rog pe McReady să vă relateze amănuntele, pentru că aţi fost prea ocupaţi cu propriile voastre treburi ca să urmăriţi îndeaproape munca lor. McReady?

Mișcându-se pe fundalul fumului albastru, McReady părea desprins dintr-o legendă uitată, o statuie de bronz vie. Înalt de aproape doi metri, se opri lângă masă și privi în sus, pentru a nu se atinge de

bârnele plafonului. Continua să poarte un hanorac grosolan, de-o culoare galben spălăcită, nelalocul lui chiar și acolo, la un metru dedesubtul viscolului ce bântuia pustiul antarctic. Era roșcovan, avea o barbă uriașă, tot roșie, și-un păr aidoma. Mâinile puternice, relaxându-se pe tăblia mesei, erau acoperite cu fire arămii. Se părea că până și ochii, adânciți sub sprâncenele groase, băteau înspre ruginiu. Chiar acolo, la un metru sub pământ, răceala continentului înghețat se făcea simțită, dând astfel un sens durității bărbatului.

— Norris și Blair sunt de acord în privința unui lucru: animalul găsit n-a fost... de origine pământeană. Norris se teme c-ar putea reprezenta un pericol, iar Blair îl contrazice.

***

Să revin la modul cum a fost găsit. După tot ce cunoșteam înainte de-a veni aici, se părea că locul ăsta era situat exact deasupra Polului Sud Magnetic al Pământului. Aici, după cum știți cu toții, acul busolei nu mai indică o poziție fixă. Însă instrumentele mult mai precise ale fizicienilor, instrumente concepute special pentru studierea polului magnetic au detectat un efect secundar, constând într-o influență magnetică mai puțin puternică, la aproximativ 120 de kilometri către sud-vest.

Expediția Polară Doi a fost trimisă în cercetare. Nu voi intra în alte detalii. Am găsit locul, dar nu era un munte magnetic, sau un meteorit uriaș, așa cum se aștepta Norris. Desigur, zăcămintele de fier sunt magnetice – la fel fierul extras și oțelul. De la suprafață, polul secundar descoperit era atât de mic, încât nu putea fi cauzat de nici un material magnetic cunoscut. Sondând prin gheață, l-am depistat la o adâncime de treizeci de metri.

Să vă spun câte ceva despre poziția respectivă. Este un platou neted, întinzându-se peste două sute de kilometri în sudul Stației Doi, după cum ne-a spus Van Wall. El însă n-a avut nici timp, nici combustibil să zboare mai departe, dar teritoriul se întindea clar spre sud. Chiar în locul unde era îngropată sursa aceea de distorsiuni magnetice se află o creastă din granit extrem de dur, care a împiedicat gheața ce avansa dinspre sud.

La șase sute de kilometri mai departe, este platoul Polului Sud. M-ați întrebat de multe ori de ce se încălzește aici când se intensifică

vântul. Ca meteorolog, am explicat că nici un vânt nu poate sufla la -70°C, chiar dacă viteza lui este de numai 8 kilometri pe oră, fără să determine o încălzire datorată frecării cu pământul și zăpada.

Ne-am instalat tabăra lângă creasta aceea de granit și-am rămas timp de douăsprezece zile. Am săpat adăposturi în gheața albastră de la suprafață și-am scăpat de ce era mai rău. În tot acest timp, vântul a suflat cu 65 de kilometri pe oră, ajungând până la 70 și necoborând sub 60. Temperatura era de -63°C, variind între -60° și -68°. Meteorologic vorbind, era o imposibilitate, dar a ţinut întruna, vreme de douăsprezece zile.

Undeva, spre miazăzi, aerul rece de pe platoul Polului Sud coboară pe toboganul acela de 6.000 de metri, peste munți, și pornește către nord. Pesemne, există un lanț de munți ce-l direcționează și-l conduce 600 de kilometri spre platoul acesta golaș, unde am găsit cel de-al doilea pol.

Locul respectiv este înghețat de douăzeci de milioane de ani, de pe vremea glaciației Antarcticii. Acolo n-a existat niciodată dezgheț. Am cercetat și-am emis mai multe ipoteze. Iată ce credem că s-a întâmplat:

Ceva, pesemne o navă, o coborât din spațiu. Am văzut-o acolo, sub gheața albastră, asemănătoare unui submarin, fără turelă sau aripi directoare, lungă de 90 de metri și cu diametrul maxim de 15 metri.

Cobora, condusă de forțe necunoscute încă omului, când, deodată, s-a întâmplat ceva neprevăzut – a interferat cu câmpul magnetic al Pământului. A ajuns aici, în sud, probabil scăpată de sub control, ocolind polul magnetic. Ţinuturile acestea sunt sălbatice, însă pe vremea aceea, când de-abia înghețau, trebuie să fi fost și mai rău. Furtuni fără de sfârșit și ninsori interminabile. Cel mai păcătos era, pesemne, viscolul, care acoperise creasta muntelui cu o pătură albă și solidă.

***

Nava a izbit creasta de granit și s-a prăbușit. N-au murit toţi pasagerii, dar propulsia ei a fost distrusă. Norris crede c-a interferat cu câmpul magnetic al Pământului. Nici un obiect făcut de ființe inteligente nu poate supraviețui înfruntării cu imensitatea inertă a forţelor naturale ale unei planete.

Unul din pasageri a ieșit din navă. Acolo vântul nu coboară sub 60 de kilometri la oră, iar temperatura nu se ridică peste -60°C. Și ninsoarea cădea necontenit... Așa încât ființa aceea s-a rătăcit după zece pași.

McReady se opri pentru un moment și vocea lui groasă lăsă loc șuieratului vântului de deasupra și murmurului vesel din țevăria sobiței.

Sus, viscolul urla. Zăpada se troienea peste tabăra îngropată. Dacă un om ar fi ieșit din tunelurile ce legau încăperile subterane, s-ar fi pierdut după zece pași. Afară, vergeaua subțire și neagră a antenei radio se înălța la 100 de metri spre cerul nopții. Un cer bântuit de vânturi, sub mantaua cârlionțată a aurorei. Mai spre nord, orizontul fulgera în culorile stranii, furioase, ale miezului de noapte. Cam așa era primăvara la 100 de metri deasupra Antarctidei.

Iar la suprafața solului era moartea albă. Moartea venind din gerul tăios, care absorbea orice fel de căldură. Gerul și ceața albă, nesfârșită, de particule fine de zăpadă, acoperind totul.

Kinner, micuțul bucătar cu cicatrice, se înfioră. Cu cinci zile în urmă, ieșise la suprafață ca să ia carne înghețată din depozit. A ajuns la depozit, dar când s-a întors, viscolul a izbucnit dinspre sud. Moartea albă și rece l-a orbit. După douăzeci de secunde, se învârtea în cerc, zăpăcit. Abia după o jumătate de oră, o echipă înarmată cu frânghii a izbutit să-l găsească în vijelia albă.

Era ușor pentru un om – sau o ființă – să se rătăcească după zece pași.

— Pe atunci, furtuna de zăpadă era, probabil, și mai năprasnică. Glasul lui McReady îl readuse pe Kinner în prezent. În prezentul sigur și călduros al Camerei Administrației. Se pare, urmă roșcovanul, că nici pasagerul navei nu se aștepta la așa ceva. A înghețat la trei metri de vehicul. Noi săpam pentru a degaja nava și, întâmplător, am nimerit peste... animalul înghețat. Barclay l-a lovit cu toporul în țeastă.

Văzând despre ce era vorba, Bar a revenit la tractor, a dat drumul la focar și, după ce a crescut presiunea, i-a chemat pe Blair și pe doctorul Copper. Blair se îmbolnăvise și bolea de vreo trei zile.

După ce au venit și ei, am tăiat un bloc de gheață în care se afla creatura, așa cum vedeți, l-am împachetat și l-am pus în tractor, ca să

ne întoarcem. Totuși, mai înainte, am vrut să intrăm în navă.

Am săpat pe lângă ea și-am descoperit că era construită dintr-un metal necunoscut. Uneltele noastre din beriliu și cupru, antimagnetice nu-l puteau zgâria. Barclay avea în tractor niște scule din oțel, dar nici acelea nu l-au putut scrijeli. Am mai făcut câteva încercări, inclusiv cu acid din acumulator, însă fără nici un rezultat.

Pesemne că există un procedeu de pasivare, prin care aliajul de magneziu poate rezista acidului, iar aliajul ar trebui să aibă cel puțin 95 la sută magneziu. Dar n-aveam cum să știm asta, astfel încât, atunci când am descoperit ușa întredeschisă, am tăiat gheața din jurul ei. Prin deschizătură puteam zări unelte și aparate, însă ușa continua să fie blocată de gheață, de aceea am decis s-o topim cu o explozie.

Aveam la îndemână bombe cu decanită și termită. Termita înmoaie gheața, pe când decanita ar fi putut distruge unele obiecte valoroase. Doctorul Copper, Norris și cu mine am plasat o bombă cu termită de 12,5 kilograme și-am tras sârmele prin tunel, până la suprafață, unde Blair aștepta cu tractorul. Ne-am îndepărtat cu treizeci de metri înapoia peretelui din granit și-am declanșat bomba.

Bineînțeles, aliajul din magneziu al navei a reacționat. Explozia bombei a fulgerat, după aceea a pălit, apoi a început iarăși să strălucească. Din locul unde ne aflam puteam zări întregul câmp de gheață, iluminat de dedesubt cu o scânteiere insuportabilă; silueta navei se distingea aidoma unui con întunecat, uriaș, îndreptat cu vârful spre nord. A durat numai o clipă, dar am putut număra alte trei umbre, care puteau fi alți... pasageri înghețați. După aceea, gheața s-a prăbușit peste navă.

Pentru asta v-am explicat, mai înainte, care erau condițiile acolo. Vântul suflând dinspre pol venea din spatele nostru. Aburii și flăcările de hidrogen se transformau într-o ceață de zăpadă; căldura infernală era împinsă undeva spre Oceanul Atlantic, aflat înaintea noastră. Altfel, chiar protejați fiind de creasta din granit, nu cred că ne-am mai fi întors.

Cumva, în infernul orbitor puteam întrezări lucruri uriașe și stranii, bulboane întunecate și totuși strălucitoare, depășind uneori în intensitate incandescența magneziului. Cred că trebuie să fi fost sistemul de propulsie. Secrete ce dispăreau în flăcări... taine care i-ar fi

putut aduce Omului planetele. Instalații misterioase, ce puteau ridica și deplasa nava, sorbite acum de câmpul magnetic al Pământului. Vedeam mișcându-se buzele lui Norris, dar n-auzeam nimic.

Ceva... poate sistemul de etanșare, a cedat în cele din urmă. Câmpul absorbit cu douăzeci de milioane de ani în urmă a fost eliberat. Aurora boreală de deasupra capetelor noastre a dispărut și întregul platou a fost scăldat într-un foc rece, orbitor. Toporul din mâna mea a devenit incandescent și-a căzut, sfârâind, pe gheață. Nasturii metalici ai hainelor mă frigeau. Iar dincolo de peretele de granit se ridica un fulger de lumină albastră.

Apoi, pereții din gheață s-au prăbușit, cu un zgomot amintind de cuburile de gheață zdrobite între două bucăți de metal.

***

Eram orbiți și-am zăcut câteva ore pe întuneric, până ne-am revenit. Am descoperit că, pe o rază de un kilometru și jumătate, toate bobinele se topiseră, devenind inutilizabile, la fel dinamul, radioul, microfoanele și căștile. Dacă n-am fi avut tractorul cu abur, n-am mai fi ajuns niciodată la Tabăra Doi.

După cum știți, Van Wall a zburat dimineața dinspre pol și, astfel, am ajuns. Asta-i povestea... obiectului acesta, încheie McReady, indicând din bărbie spre masă.

II

Blair se agita neliniștit, trosnindu-și ușor încheieturile degetelor micuțe și osoase. Pistruii cafenii de pe mâini i se mișcau înainte și înapoi, o dată cu tendoanele de sub piele. Ridică un colț al foii de cort și privi nerăbdător la obiectul din mijlocul blocului de gheață.

Uriașul McReady părea preocupat. Condusese tractorul cale de șaizeci de kilometri. Calmul său părea acum ușor tulburat de revenirea printre oameni. Aici, la Baza Doi era liniște; numai viscolul se auzea dinspre pol. Un viscol urlând sălbatic, și chipul rău și tăcut al monstrului acela, privind cu ură, așa cum i se păruse de prima dată când îl zărise prin gheața albastră, cu un topor înfipt în țeastă.

— Iată care este problema, urmă meteorologul. Blair dorește să examineze ființa. S-o dezghețe, să ia din țesuturi probe pentru microscop, și-așa mai departe. Norris consideră ideea periculoasă. Pe de altă parte, doctorul Copper îl susține pe Blair. E adevărat, Norris e doar fizician, nu biolog... Dar susține o teorie pe care zic c-ar trebui s-o ascultăm. Blair a descris formele microscopice de viață, descoperite de biologi chiar aici, în locurile acestea veșnic înghețate. Formele respective îngheață în fiecare iarnă și revin vara la viață, prin dezgheț, trăind trei luni.

De la faptul acesta pleacă și Norris. În locul de unde a venit această creatură trebuie să existe viață la nivel microscopic. Asta-i o chestiune valabilă pentru toate viețuitoarele cunoscute nouă. Norris se teme că s-ar putea declanșa o epidemie, o maladie necunoscută pe Pământ, dacă se vor dezgheța particulele microscopice care au stat acolo amorțite timp de douăzeci de milioane de ani.

Blair admite că asemenea forme de viață și-ar putea menține puterea de-a trăi. Formele neorganizate, cum sunt de pildă celulele, înghețate, își pot păstra viața timp îndelungat. Fiara însă e tot atât de moartă precum mamuții înghețați descoperiți în Siberia. Formele de viață organizate, și cu un înalt grad de dezvoltare, nu pot rezista, totuși, unui asemenea tratament.

Dar celulele microscopice pot. Norris sugerează faptul că am putea elibera o formă de boală care, fiind necunoscută omului, ar putea

deveni distrugătoare.

Blair răspunde că astfel de germeni pot exista, însă Norris exagerează. În mod absolut sigur, ei ar fi inofensivi pentru om. Probabil că alcătuirea chimică a vieții pământene...

— Probabil! Micuțul biolog înălță capul brusc, cu una din acele mișcări nervoase ale sale. Deasupra cheliei, haloul cenușiu al părului fâlfâi nervos. Ha! O simplă privire...

— Știu, aprobă McReady. Creatura nu este terestră. S-ar părea că are o chimie diferită de-a noastră și deci nu se poate transmite o infecție. Îndrăznesc să afirm că nu poate fi periculoasă.

Meteorologul privi spre doctorul Copper. Acesta clătină încetișor din cap.

— Așa este, aprobă el. Omul nu se poate infecta cu germeni ce trăiesc în rude destul de apropiate, în șerpi să zicem. Iar șerpii sunt, zâmbi el, mult mai apropiați de noi decât asta.

Vance Norris se foi furios. Față de ceilalți bărbați era scund, având în jur de un metru și șaizeci. Iar constituția lui solidă îl făcea să pară și mai micuț. Avea părul negru, scurt și țepos, aidoma unor fire de sârmă, iar ochii îi erau gri-oțelii. Dacă McReady părea alcătuit din aramă roșcată, Norris era făcut din oțel. Mișcările, gândurile, comportarea lui aveau impulsul rapid și puternic al arcului de oțel. Nervii îi erau tot oțel – dur, răspunzând imediat.

Se decisese să vorbească și se lansă într-un potop:

— La naiba cu alcătuirea chimică diferită! Creatura asta poate să fie moartă – sau nu –, dar mie nu-mi place! Ce dracu', Blair, lasă-i să vadă ce monstruozitate vrei să aperi. Să vadă și-apoi să hotărască dacă mai doresc s-o dezgheț în tabără! Apropo de dezgheț... Dacă vreți s-o faceți în seara asta, vă trebuie una din încăperi. Cineva... cine-i de pază la noapte? Magneticul... Ah, Connant! Diseară sunt Razele Cosmice. Ei bine, va trebui să stai la un loc cu mumia asta de douăzeci de milioane de ani. Dezvelește-o, Blair! Cum vrei să ți-o cumpere, dacă nu știu despre ce-i vorba? Poate că are altă structură chimică. Nu știu ce altceva ar mai putea avea, dar mie nu-mi place. Dacă am putea-o judeca după expresia feței – nu-i omenească, așa încât e greu de apreciat –, era uimită atunci când a înghețat. De fapt, surprinderea e doar o aproximare a ceea ce simțea: nebunie, ură, demență. Nici un sinonim

nu-i prea potrivit. Cum Dumnezeu vrei să știe băieții pentru cine votează? Încă n-au văzut cei trei ochi roșii, nici părul, ca un maldăr de viermi albaștri... Viermi ce se târăsc. Se târăsc... lua-i-ar dracu', chiar acum se târăsc prin gheață. Nimic avortat vreodată pe Pământ nu poate avea expresia aceea de ură absolută, avută de creatură, acum douăzeci de milioane de ani, când a privit deșertul de gheață. Aș zice chiar demență! La naiba! De când am văzut ochii ăia roșii, visez urât. Am coșmaruri: monstrul se dezgheață și revine la viață; n-a murit și nici măcar n-a fost inconștient vreme de douăzeci de milioane de ani, ci doar a hibernat, așteptând. O să-l visați și voi... în timp ce el o să picure, o să picure diseară, în Camera Cosmică. Și... Connant, se răsuci Norris către specialistul în radiații cosmice, n-o să te distrezi deloc, stând toată noaptea acolo, singur. Vântul șuierând deasupra, picăturile scurgându-se...

Se opri și privi în jur:

— Știu că asta nu-nseamnă știință, deși este psihologie. Veți avea coșmaruri un an de zile. De când am văzut creatura, mă trezesc în fiecare noapte. De asta o urăsc și nu vreau s-o mai văd aici. Duceți-o acolo de unde am luat-o și lăsați-o să înghețe încă douăzeci de milioane de ani. Am visat că nu-i alcătuită la fel ca noi – ceea ce este evident –, ci dintr-o altfel de carne, care se poate autocontrola. Își poate schimba forma, semănând cu un om. Am mai visat că așteaptă să ucidă și să mănânce... E adevărat că nu-s argumente logice. Dar monstrul nu se poate supune logicii pământene. Poate că are o structură chimică diferită, poate că și paraziții lui au o structură chimică diferită. Un microb n-ar rezista, însă ce ziceți de un virus, Blair și Copper? Ați zis că asta nu-i decât o enzimă moleculară. Ca să acționeze, are nevoie de-o singură moleculă de proteină, din orice corp. Și de unde știți că, din milioanele de microbi ce-i poartă, nici unul nu-i periculos? Ce spuneți despre boli ca hidrofobia – turbarea – care atacă orice ființă cu sânge cald, indiferent de structura ei chimică? Sau psitacoza? Trebuie oare să ai un organism precum papagalul. Blair? Dar necroza, cangrena? Teoria cu structura corpului e o glumă!

***

Blair înălță privirea și, pentru o clipă întâlni ochii furioși ai lui Norris.

— Deocamdată, ai admis că singurele lucruri provenind dinspre creatură sunt visele. Recunosc... Un zâmbet răutăcios brăzdă chipul omuleţului: Şi eu am visat. Deci este o boală a viselor, fără îndoială o maladie gravă! Până una alta, ai o părere greşită despre viruşi. În primul rând, nimeni n-a demonstrat ipoteza enzimei moleculare şi asta spune multe. În al doilea rând, te rog să mă anunţi când te vei îmbolnăvi datorită virusului mozaicul tutunului ori din cauza ruginii grâului. O cereală este mult mai apropiată de structura chimică a corpului tău decât fiinţa asta din altă lume. În privinţa turbării, ea este strict limitată. N-o poţi lua sau transmite unei cereale sau unui peşte, care e un descendent colateral al unui strămoş comun. Ceea ce nu putem spune despre... arătă biologul spre masă.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat dezgheţat, faceţi-o într-o baie de formalină. Am sugerat ca...

— Iar eu am spus că-i lipsit de sens! Nu putem face compromisuri! De ce aţi venit aici, tu sau comandantul Garry, pentru a studia magnetismul? De ce nu erai mulţumit să stai acasă? În New York este destulă forţă magnetică. Aşa cum nici voi nu puteaţi obţine informaţiile dorite rămânând în New York, nici eu n-aş mai putea studia această fiinţă după ce a stat în formalină. În plus, nu va mai exista niciodată un duplicat al ei! Rasa din care provine trebuie să fi dispărut în cele douăzeci de milioane de ani cât a stat creatura îngheţată, aşa încât chiar dacă ar fi venit de pe Marte, tot n-am avea şanse s-o mai găsim. Iar nava... a explodat. Există o singură soluţie, iar aceasta este şi cea mai bună. Fiinţa trebuie dezgheţată încet, cu grijă... şi nu în formalină.

Comandantul Garry se aplecă înainte şi Norris se retrase, bolborosind furios:

— Domnilor, cred că Blair are dreptate. Ce spuneţi?

— Ni se pare în regulă, mârâi printre dinţi Connant. Cred numai c-ar trebui să stea el, să o păzească în timp ce se dezgheaţă. Rânji, îndepărtându-şi de pe frunte un cârlionţ şaten: De fapt, e o idee foarte bună – să stea cu mortul ăsta vesel!

Garry zâmbi uşor. Un murmur aprobator trecu printre oameni.

— Connant, cred că stafie să fi fost şi tot murea de foame după atâta vreme. Zic că te poţi descurca şi singur. Connant „Om-de-fier” poate

să-și mai doboare adversarii...

Connant se înfioră nemulţumit.

— Nu mă tem de stafii! Mai bine să vedem...

Blair desfăcu rapid nodurile, îndepărtă foaia de cort și dezvălui ființa. O parte din blocul de gheață se topise datorită căldurii din încăpere, iar gheața rămasă era limpede și albăstruie, ca sticla. Strălucea umedă și lucioasă sub becul fără abajur.

Oamenii încremeniră. Făptura zăcea acolo, cu fața în sus, pe scândurile unsuroase ale mesei. Lama ruptă a toporului era încă înfiptă în țeasta stranie. Trei ochi demenți, plini de ură, străluceau ca focul viu, sângerii, pe un chip înconjurat de un cuib colcăitor de viermi albaștri, unduindu-se acolo unde ar fi trebuit să crească părul.

Van Wall, pilotul cu nervi de oțel, înalt de doi metri și cu o greutate de o sută de kilograme, scoase un sunet straniu și înăbușit, apoi, împleticindu-se, ieși afară, pe coridor. Jumătate din bărbați ieșiră din încăpere, iar restul se îndepărtară de masă.

McReady stătea lângă unul din capetele mesei, urmărindu-i. La capătul opus, Norris privea fioros creatura. Dincolo de ușă, Garry vorbea simultan cu vreo șase oameni.

Blair avea o teslă. Gheața ce încastra fiara fâșâi sub oțel, căzând de pe ființa pe care o încătușase timp de douăzeci de milioane de ani...

III

— Știu că nu-ți place, Connant, dar trebuie să fie dezgheţat corect. Spui să-l lăsăm așa cum era, până revenim în mijlocul civilizaţie. Admit faptul că acolo am putea face o treabă mai bună și mai completă. Dar cum îl vom trece prin zona temperată, apoi prin cea ecuatorială, și iar prin cea temperată, până ajungem la New York? Nu vrei să stai cu el o noapte, dar propui să-l atârnăm în congelator, la un loc cu carnea? Blair ridică ochii de la munca lui, încuviinţând triumfător din chelia pistruiată.

Kinner, bucătarul cu cicatricea, îl opri pe Connant să mai caute un răspuns:

— Ia ascultă! Încearcă să pui chestia aia la un loc cu carnea și, p-onoarea mea, dacă n-o să-i ţii tovărășie! Îmi puneţi pe mese tot ce se mișcă prin tabără și eu trebuie să rabd! Aduceţi porcăria aia în congelator și-o să vă gătiţi singuri!

— Kinner, obiectă biologul, este singura masă destul de mare pentru a putea lucra pe ea. Ţi-am mai explicat asta.

— Da, ce să-ţi zic! Clark își aduce câinii aici, ca să-i opereze, după ce se încaieră, și Ralsen își repară săniile pe ea. Ce dracu', un Boeing ar mai lipsi! Și-aţi fi în stare să veniţi cu el aici, dacă l-aţi putea vârî prin tunele...!

Comandantul Garry chicoti, privind spre Van Wall, șeful piloţilor. Barba blondă a acestuia se clătină grav și aprobator:

— Ai dreptate, Kinner. Secţia aviatică e singura care te respectă așa cum meriţi.

— Se mai aglomerează uneori, Kinner, încuviinţă Garry. Mă tem că n-ai ce să faci... Într-o staţiune antarctică nu poţi vorbi de intimitate, de izolare.

— Izolare? Ce-i aia? Știţi, singurul lucru care m-a făcut să bocesc a fost când l-am auzit pe Barclay urlând: „Ultimele lemne din tabără! Ultimele lemne din tabără!", ca dup-aia să le înșface și să-și facă o cabină pe tractor. Ce naiba, duc dorul lunii ăleia crestate pe ușă chiar mai mult decât a soarelui. Era ușa de la bucătărie, aia era! A cărat cu el ultima fărâmă de izolare pe care-o puteam pretinde!

Connant zâmbi și el în fața bunei dispoziții emanate de Kinner. Se încruntă după aceea, privind creatura cu ochi roșii, pe care Blair continua s-o desprindă din învelișul de gheață. Își trecu degetele prin părul lung până la umeri, apoi își aranjă, cu un gest reflex, o șuviță după ureche.

— Cocioaba aia de laborator pentru radiații cosmice o să fie al naibii de aglomerată și cu asta înăuntru. De ce nu tai toată gheața de pe el – n-o să se bage nimeni peste tine, te asigur – și să-l atârni dup-aia deasupra boilerului? E suficient de cald... În câteva ore, poate prăji un pui sau chiar o pulpă de vacă.

— Știu, replică Blair, lăsând tesla jos, ca să poată gesticula cu degetele osoase și pistruiate, dar e prea important ca să riscăm. O asemenea ocazie n-a mai existat și n-o să mai existe. Este singura șansă pe care o va avea omenirea și trebuie acționat cu grijă. Ții minte peștii prinși lângă Marea Ross, care au înghețat imediat cum i-am scos pe punte? Dacă i-am fi încălzit încetișor, ar fi revenit la viață. Formele inferioare de viață nu sunt ucise de înghețul instantaneu și dezghețarea lentă. Am...

— Hei, ce dracu'! Asta înseamnă că blestemăția asta o să învie! urlă Connant. Porcăria naibii! Dă toporul ăla... În câteva clipe o să ai la bucăți de studiat...

— Nu! Nu, nebunule... Biologul sări în fața lui Connant, protejându-și prețioasa descoperire. Lasă-mă să termin! E vorba numai de forme inferioare de viață. Fii atent! Un pește poate reveni la viață, după îngheț, pentru că este o formă atât de inferioară încât, dacă celulele individuale ale corpului pot învia, asta e suficient pentru restabilirea vieții, în vreme ce orice formă superioară de viață dezghețată în acest mod moare. Nu ajunge simpla repunere în funcțiune a celulelor. Mai trebuie organizare și cooperare, care nu mai pot fi restabilite. Într-un fel, în orice animal înghețat rapid există viață potențială, însă – în circumstanțe normale – aceasta nu mai poate redeveni viață activă. La formele superioare ele sunt prea delicate și complexe. Iar aceasta e o ființă inteligentă, pe aceeași treaptă a evoluției cu omul, dacă nu și mai sus. Este tot atât de moartă, pe cât ar fi un om congelat.

— De unde știi? se răsti Connant, coborând toporul.

Comandantul Garry îl puse o mână pe umăr, împăciuitor.

— Stai puțin, Connant! Vreau să mă înțelegi. N-aș fi de acord cu dezgheţarea fiarei, dacă ar exista cea mai infimă posibilitate ca ea să revină la viață. Sunt conștient că ar fi extrem de neplăcut să învie, dar nu cred că este posibil așa ceva.

Doctorul Copper scoase pipa dintre dinți și-și apleacă trupul afară din cușetă:

— Blair a fost prea doct în explicații. Animalul este mort. Tot atât de mort precum mamuții înghețați descoperiți în Siberia. Avem tot felul de dovezi că ființele nu mai trăiesc după ce au înghețat – în general vorbind, nici măcar peștii – și cu atât mai puțin formele superioare de viață. Ce s-a întâmplat, Blair?

Micuțul biolog începu să vorbească. Ciuful de păr i se legăna revoltat.

— Celulele individuale își pot manifesta caracteristicile din timpul vieții, dacă dezgheţarea se produce corect. Celulele musculare ale omului trăiesc multe ore după moartea acestuia. Însă din cauza asta, sau pentru faptul că unghiile sau părul omului continuă să crească după moarte, nu poți acuza un cadavru că este vrăjit, sau mai știu eu ce anume... Dacă dezgheţul se face cu atenție, pot avea șansa să-mi dau seama cărei lumi îl aparține. N-avem alte metode pentru a determina dacă a venit de pe Marte, Venus sau din altă galaxie. Faptul că n-are un aspect uman nu-i un motiv pentru a-l acuza de răutate, ură sau altceva. Poate că expresia chipului său este echivalentă cu resemnarea înaintea morții. La chinezi, albul este culoarea doliului. Dacă oamenii pot avea obiceiuri diferite, de ce n-ar putea o rasă atât de neobișnuită să aibă alte expresii faciale?

***

— Resemnarea dinaintea morții! râse încetișor Connant. Dacă asta era expresia lui de resemnare, sunt sigur că n-aș fi vrut să-l văd furios. Chipul ăsta nu poate exprima pace și liniște. Nu cred c-a meditat vreodată la astfel de lucruri. Știu c-o iubești, dar fii rezonabil! Ființa asta a avut o copilărie rea; a prăjit echivalentele locale ale pisicilor și s-a distrat la maturitate căutând cazne noi și ingenioase!

— N-ai nici un drept să spui așa ceva, izbucni Blair. Cum poți să te referi la o expresie facială care n-are nimic comun cu omul? Poate că n-

are nici un fel de echivalenţă umană! Este o altă manifestare a Naturii, un alt exemplu al uluitoarei ei adaptări! Trăind pe o altă planetă, poate mai aspră, are altă formă și alte trăsături. Este însă tot copilul Naturii, ca și tine. A urî ceea ce nu-i seamănă este o slăbiciune specifică omului. Pe planeta ei, poate că ființa asta te-ar socoti o monstruozitate palidă, cu un număr insuficient de ochi și un corp puhav și umplut cu aer. Numai pentru că natura ei este diferită, n-ai nici un motiv să afirmi că este rea prin esenţă.

— Ha! izbucni exploziv Norris și privi fiara. Poate că, pe alte planete, creaturile nu sunt fioroase doar pentru că au un alt aspect... Dar dacă ăsta este un copil al Naturii? Atunci, Natura lui este deformată.

— Hei! Terminaţi cu gălăgia și luaţi porcăria de pe masa mea, interveni Kinner. Și puneţi naibii ceva peste ea. E groaznică!

— Kinner e impresionat, rânji Connant.

Bucătarul îl privi și zâmbi răutăcios.

— Ce-i, băieţaș? Până acum un minut, de ce nu te agitai? Dacă vrei, îl punem lângă tine diseară.

— Nu mă tem de el, izbucni Connant. Nu-mi place să veghez lângă un cadavru, da' n-o să mă dau înapoi s-o fac.

— Aha! zâmbi larg Kinner.

Se îndreptă spre sobă și agită jăraticul, acoperind zgomotul făcut de Blair, care continua să cioplească gheaţa.

IV

Clic, făcu numărătorul de particule cosmice, clic-brrrp-clic! Connant tresări și azvârli creionul.

— La dracu'!

Privi spre colțul cel mai îndepărtat, apoi din nou către contorul Geiger, așezat pe masă. Se aplecă după creion, după aceea se așeză și încercă să scrie mai vizibil. Mâna îi tresări involuntar la fiecare zgomot al contorului, prelungind literele într-un scris colțuros. Fâșâitul slab al lămpii și sforăiturile îndepărtate ale bărbaților din dormitoare constituiau fundalul sonor pentru sunetele neregulate ale contorului și cărbunilor pocnind în sobă. Și, bineînțeles, pentru picuratul monoton al obiectului din colț.

Fizicianul scoase din buzunar un pachet de țigări, îl pocni ușor, alese o țigară și o înfipse între buze. Bricheta refuza să funcționeze și căută, nervos, printre hârtiile de pe masă, după o cutie de chibrituri. Renunță înjurând și merse la sobă, unde luă cu vătraiul un cărbune din jar.

Bricheta funcționă imediat cum o încercă, după ce reveni la masă. Contorul emise o suită de piuituri rapide, străbătut pesemne de un fascicul de radiații cosmice. Connant se răsuci să-l privească și încercă să se concentreze asupra interpretării datelor adunate în ultima săptămână. Rezumatul săptămânal...

Renunță și cedă... înaintea curiozității sau a nervilor. Ridică lampa de pe masă și o purtă spre colțul încăperii. Se duse după aceea la sobă și reveni cu vătraiul. Fiara se afla acolo de aproape optsprezece ore. Cu o prudență instinctivă, o atinse ușor cu vătraiul; carnea nu mai avea duritatea metalului, ci devenise elastică. Avea aspectul unui cauciuc albastru, umed și strălucitor, iar picăturile de apă de pe ea sclipeau în lumina lămpii cu gaz aidoma unor nestemate mici și rotunde. Connant simți o pornire lăuntrică de a deșerta peste ea gazul din rezervorul felinarului și de a azvârli țigara deasupra. Cei trei ochi roșii îl fixau fără vedere, retinele lucioase reflectând razele neclare ale lămpii.

Vag, își dădu seama că-i privea de foarte mult timp și de abia realiză că nu mai erau lipsiți de privire. I se părea însă ceva lipsit de

importanță, ca și mișcările lente, greoaie ale tentaculelor de la baza gâtului subțire, care pulsa ușor.

Connant ridică lampa și reveni la masă. Se așeză pe scaun, privind paginile acoperite cu formule. În mod curios, clicurile contorului nu-l mai deranjau, nici pocnetul cărbunilor din sobă nu-i mai distrăgea atenția.

Scârțâitul podelei înapoia lui nu-i întrerupse munca și continuă să completeze raportul săptămânal, în mod automat, umplând coloanele cu date și făcând scurte însemnări rezumative pe margini.

Scârțâitul podelei se auzea tot mai aproape.

V

Blair se trezi brusc din hăurile unui coșmar. Deasupra lui, chipul lui Connant plutea vag, părând, pentru o clipă, continuarea visului oribil. Însă fața fizicianului era furioasă și chiar speriată.

— Blair! Blair! Trezește-te, afurisitule!

— Hă?

Biologul își freacă ochii cu degetele pistruiate strânse în pumni. Din celelalte paturi, câteva capete se ridicară să-i privească.

— Trezește-te, se îndreptă Connant. A fugit afurisitul tău de animal!

— Ce?! Tunetul vocii lui Van Wall zgudui dormitorul. De afară se auzeau glasuri strigând. Cei doisprezece locatari ai încăperii vecine năvăliră înăuntru, conduși de Barclay, enorm într-o pijama de lână și cărând un extinctor.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă mecanicul.

— A scăpat blestemăția ta! Acum douăzeci de minute, am ațipit și, când m-am trezit, dispăruse. Doctore, ce erau idioțeniile pe care le-ai îndrugat despre ființele care nu mai pot reveni la viață? Viața aia potențială a lui Blair a șters-o!

Copper privea în gol.

— Nu era pământean, suspină el, și... mă tem că nu i se pot aplica legile terestre.

— Până una, alta, trebuie să-l găsim și să-l capturăm. Connant înjură nervos, cu ochii scăpărând de mânie. Bine că diavolul ăla nu m-a înghițit când dormeam...

Blair îl privi înfricoșat:

— Poate că te-a... îîî, trebuie să vedem.

— Tu să vezi! Era amorul tău! Eu am avut destulă parte de el, stând acolo atâtea ore, cu contorul clicăind, în timp ce voi sforăiați aici. De mirare c-am adormit. Mă duc prin Administrație.

Comandantul Garry apăru în cadrul ușii, potrivindu-și centura.

— Nu mai e nevoie. Urletul lui Van Wall a fost ca decolarea unui Boeing. Deci nu era mort?

— În nici un caz nu l-am dus eu în braţe, răspunse Connant. Ultima dată când l-am văzut, din rana din ţeastă i se scurgea o zeamă verzuie, ca o omidă strivită. Doctorul zicea că legile noastre nu i se aplică... că e nepământean. Aşa-i! Este un monstru nepământean, cu o dispoziţie stranie, judecându-l după chip, şi care dă târcoale cu creierii scurgându-i-se.

Norris şi McReady apărură şi ei în cadrul uşii.

— L-a văzut careva pe aici? întrebă inocent Norris. Înalt de-un metru jumate... trei ochi roşii... creierii curgând... Hei, de fapt, a verificat cineva dacă nu-i un banc? Dacă-i aşa, cred c-o să-i punem animalul lui Connant în pat, la noapte.

— Nu-i de glumă, se scutură fizicianul. Dumnezeule, aş vrea să fie...

Se întrerupse. De-a lungul coridoarelor se reverberă un urlet sălbatic, îngrozitor. Bărbaţii încremeniră, apoi se răsuciră cu chipurile într-acolo.

— Cred că l-am localizat, strigă Connant. Ochii lui negri erau străbătuţi de o neliniște stranie. Alergă în dormitor şi reveni cu un revolver de calibrul 45 şi un topor pentru gheaţă. Le cântări în mâini şi porni spre adăpostul câinilor. A luat-o pe coridor greşit, adăugă el, şi-a nimerit între câini. Auziţi, şi-au rupt lanţurile...

Urletul pe jumătate terorizat al haitei de câini se transformă într-un chelălăit ascuţit, de vânătoare. Lătrăturile erau amplificate de-a lungul coridoarelor înguste şi, o dată cu ele, răzbăteau mârâituri pline de ură. Un urlet de durere, o duzină de mârâituri...

Connant se repezi înainte, urmat îndeaproape de McReady, Barclay şi comandantul Garry. Ceilalţi bărbaţi alergară după arme, la Administraţie şi în atelierul pentru repararea săniilor. Pomroy, îngrijitorul celor cinci vaci ale taberei, porni în direcţia opusă, cu gândul la o furcă de vreo doi metri.

Barclay ezită, văzându-l pe McReady întorcându-se brusc şi dispărând pe una dintre ramificaţiile tunelului. Nesigur, mecanicul îşi privi extinctorul, apoi reluă alergarea după spinarea lată a lui Connant. Era convins că McReady avea o idee utilă.

Fizicianul se opri la cotitura tunelului.

— Dumnezeule..., icni el.

Revolverul bubui asurzitor; trei unde sonore, palpabile răsunară prin tunel. După aceea, încă două detunături. Revolverul căzu pe zăpada înghețată ce constituia podeaua coridorului și Barclay zări toporul ridicându-se, schițând un gest de apărare. Trupul masiv al lui Connant îi bloca vederea, dar auzi ceva miorlăind și hohotind dement. Câinii erau mai tăcuți; mârâiturile lor joase aveau în ele o seriozitate gravă. Pe podea li se auzeau ghearele, iar lanțurile zăngăneau.

Brusc, Connant se deplasă lateral și Barclay zări ceea ce se afla în fața lui. Pentru o clipă, îngheță, după aceea blestemă cu furie. Bestia sări spre fizician și acesta lovi cu partea teșită a toporului în ceea ce putea fi un cap. Animalul scoase un geamăt oribil, dar masa de carne, ruptă de colții câinilor într-o duzină de locuri, se ridică iarăși în picioare. Ochii roșii sclipeau cu o ură nepământeană și-o vitalitate de neînvins.

Barclay lansă asupra lui jetul extinctorului; șuvoiul orbitor și spumant de chimicale îl zăpăci și derută, adăugându-se atacurilor sălbatice ale câinilor care-și uitaseră frica.

McReady își croia loc printre oamenii înghesuiți pe coridor, împingându-i în lături. Ducea în mâini una dintre uriașele lămpi cu benzină utilizate la încălzirea motoarelor avionului. Lampa răbufni puternic, atunci când îi deschise supapa. Mieunatul dement crescu în intensitate, și câinii săriră din calea flăcării albastre, lungă de un metru.

— Bar, adu repede un cablu electric! Și ceva drept mâner. Dacă nu pot prăji monstrul, să încercăm să-l electrocutăm! McReady vorbea cu autoritatea omului care are un plan bine chibzuit. Mecanicul se răsuci și alergă spre încăperea generatorului electric. Norris și Van Wall i-o luaseră deja înainte.

Barclay găsi cablul în boxa electricienilor din peretele tunelului. Într-o jumătate de minut, îl trase afară, târându-l spre adăpostul câinilor.

— Putere! se auzi strigând vocea lui Van Wall, în momentul când puse în funcțiune dinamul de rezervă, cu petrol. Acum, acolo se găseau vreo șase oameni, alimentând cu cărbuni motorul cu aburi al generatorului. Blestemând încontinuu, Norris lucra rapid, cu degete sigure, îmbinând cap la cap firele cablului cu cele de la generator.

Când Barclay ajunse înapoi, câinii se retrăseseră din faţa unei monstruozităţi cu ochi roșii, scânteietori, care scheuna furioasă. Câinii formaseră un semicerc din care se distingeau boturile mânjite cu roșu și colţii albi. McReady stătea încordat în colţul coridorului, cu lampa de benzină pregătită, gata să intervină. Simţindu-l pe Barclay, păși în lateral, fără să-și ia ochii de la fiară. Pe chipul lui arămiu apăru un rânjet maliţios.

Glasul lui Norris răsună prin tunel și Barclay înaintă. Cablul era atașat de mânerul lung al unei lopeţi pentru zăpadă, iar cele două fire separate și dezgolite pe o lungime de 45 de centimetri erau fixate în unghi drept. Sârmele din cupru, încărcate la 220 de volţi, sclipeau în lumina felinarelor. Creatura miorlăi, oprindu-se și sări lateral. McReady avansă lângă Barclay. Câinii din spate sesizaseră planul oamenilor cu o abilitate de-a dreptul telepatică. Mârâielile lor sporiră, iar ei înaintară tiptil. Brusc, un alsacian negru, uriaș sări asupra monstrului încolţit, care se întoarse urlând, sfâșiind cu colţii ca niște pumnale.

Mecanicul înaintă rapid și înfipse harponul improvizat. Se auzi un răcnet ascuţit, apoi se stinse încet. Mirosul de carne arsă se răspândi pe coridor într-un fum greţos. Bubuitul îndepărtat al dinamului deveni un păcănit tot mai slab.

Ochii roșii încremeniră peste masca unei feţe. Membrele, labele, tresăriră și înţepeniră. Câinii săriră și Barclay retrase arma. Colţii ascuţiţi sfâșiau fiinţa nemișcată de pe podea.

VI

Garry privi spre bărbaţii din cameră. Treizeci şi doi, unii nervoşi, rezemaţi de perete, alţii relaxaţi, unii aşezaţi, cei mai mulţi înghesuindu-se aidoma unor sardele. Treizeci şi doi, plus cei cinci care se ocupau de câinii răniţi, în total treizeci şi şapte, efectivul complet.

— În regulă, începu Garry. Câţiva dintre voi, cel mult trei sau patru, au văzut ce s-a întâmplat. Iniţial, toţi aţi văzut creatura pe masă şi v-aţi făcut o idee. Cine n-a apucat s-o vadă...

Apucă un colţ al foii de cort şi-l ridică. De dedesubt se înălţă un miros înţepător de carne arsă. Oamenii se foiră, murmurând.

— Se pare că Charnauk nu va mai conduce săniile, de azi înainte, urmă Garry. Blair doreşte să studieze animalul mai amănunţit. Noi vrem să ştim ce s-a întâmplat şi dacă este cu adevărat mort. Aşa-i?

— Cine n-o crede, să-l păzească la noapte, rânji Connant.

— Ei, Blair, ce ne poţi spune? Ce-a fost? se întoarse Garry către biolog.

— Mă întreb, de fapt, i-am văzut vreodată adevărata formă, privi Blair spre mogâldeaţa acoperită. S-ar fi putut să imite fiinţele care construiseră nava... deşi nu cred. Sunt convins că aceea era înfăţişarea lui reală. Aceia dintre noi care au fost mai aproape în timpul luptei l-au văzut în acţiune; ceea ce se găseşte pe masă este rezultatul transformării. Când a evadat din încăpere, se pare că a început să caute prin preajmă. Antarctica era tot îngheţată, aşa cum o văzuse cu ere în urmă. Din observaţiile făcute în vreme ce se dezgheţa şi din mostrele prelevate atunci cred că provenea de pe o planetă mai caldă decât Pământul. În forma lui naturală nu putea rezista temperaturii de aici. Nu există nici o formă de viaţă pământeană care să poată trăi iarna în Antarctica, dar cel mai bine se adaptează câinii. Monstrul a descoperit câinii, într-un fel sau altul s-a apropiat de Charnauk şi l-a prins. Ceilalţi câini l-au mirosit... sau l-au auzit... nu ştiu... în orice caz, şi-au rupt lanţurile şi l-au atacat înainte de-a izbuti să termine. Ceea ce am găsit noi era o parte Charnauk, ciudat, doar pe jumătate mort, o parte câine pe jumătate digerat de protoplasma gelatinoasă a creaturii şi o parte fiinţa iniţială. Totul topit, să zicem, într-o protoplasmă de bază. Când l-

au atacat câinii, și-a schimbat forma în cea mai bună creatură luptătoare pe care o cunoștea. S-ar părea că este vorba tot de o fiară extraterestră.

— Și-a schimbat forma! izbucni comandantul. Cum?

— Orice organism viu este alcătuit din protoplasmă și din nuclee submicroscopice, care au rolul s-o controleze. Ființa aceasta reprezenta o modificare; celulele protoplasmei ei erau controlate de nuclee mult mai mici. Fizicienii pot face o comparație între o celulă a oricărei ființe vii și un atom. În principal, atomul este alcătuit din orbitele electronice, însă nucleul atomic este cel care-i conferă specificitatea. Nu e ceva care să ne dea peste cap tot ceea ce știam. Este pur și simplu vorba de o modificare nemaiîntâlnită până acum. Ea este la fel de logică și normală precum orice altă manifestare a vieții. Respectă aceleași legi: celule formate din protoplasmă, al căror caracter este determinat de nucleu.

Deosebirea este că, în această ființă, nucleele pot modifica celulele atunci când doresc. Creatura l-a digerat pe Charnauk, iar în acest timp a studiat fiecare celulă a țesuturilor sale și le-a imitat perfect. O parte din ele – cele care au apucat să termine transformarea – sunt celule specifice câinelui. Nucleul însă este diferit de cel al câinilor. Blair ridică un colț al foii de cort, dezvăluind o labă răsucită: Acesta, de pildă, nu este câine; este o imitație. Totuși, în anumite privințe, continui să rămân nesigur: nucleul se ascunde înapoia unei imitații de nucleu specific câinilor. Cu timpul, diferența n-ar fi fost sesizată nici cu ajutorul unui microscop.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție? întrebă Norris.

— S-ar fi transformat în câine. Ceilalți câini l-ar fi acceptat și noi de asemenea. Nu cred că l-am fi putut depista cumva; nici cu microscopul, nici cu raze X. Aparținea unei rase extrem de inteligente, o rasă ce cunoștea și folosea tainele cele mai bine păzite ale biologiei.

— Oare ce dorea să facă? întrebă Barclay, privind spre ușă.

Blair zâmbi sinistru. Coroana de păr din jurul țestei flutură prin aer.

— Să cucerească lumea, bănuiesc...

— Să cucerească lumea? Așa, de unul singur? icni Connant. Să ajungă dictator?

— Nu, clătină din cap Blair. Bisturiul cu care se juca îi scăpă dintre degete și se aplecă să-l ridice, astfel încât chipul nu i se zări: Ar fi populat Pământul.

— Să... populeze Pământul? Se reproducea asexuat?

— Nu... n-avea nevoie, înghiți biologul un nod. Cântărea 45 de kilograme. Charnauk avea vreo 50. Ar fi devenit Charnauk, dar i-ar fi rămas tot 45 de kilograme pentru a deveni... Jack, de pildă, sau Chinook. Poate să imite orice... adică să devină orice. Dacă ar fi ajuns la ocean, ar fi devenit o focă, sau poate două foci. Acestea puteau ataca un cașalot, transformându-se în cașaloți, sau puteau deveni o turmă de foci. Sau poate ar fi prins un albatros ori un pescăruș și ar fi zburat spre America de Sud.

Norris înjură încetișor.

— Și de fiecare dată când digera ceva îl și imita...

— Îi rămânea forma lui inițială și putea reîncepe, sfârși fraza Blair. Nimic nu-l putea ucide. N-are inamici naturali, deoarece devine ceea ce dorește. Dacă l-ar fi atacat un cașalot, s-ar fi transformat în cașalot. Dacă era albatros și-l ataca un vultur, ar fi devenit vultur. Ce naiba, putea să devină chiar femelă de vultur. Se putea întoarce... clădi un cuib și cloci ouă!

— Ești sigur că ființa asta drăcească a murit? șopti Copper.

— Da, slavă Domnului, răsuflă micul biolog. După ce au îndepărtat câinii, am rămas acolo și-am băgat tensiune în el vreme de cinci minute. Este mort și... prăjit.

— Înseamnă că trebuie să fim mulțumiți că ne aflăm în Antarctica, unde nu există nici o ființă vie ce ar putea fi imitată, exceptând câinii taberei.

— Mai suntem noi! chicoti Blair. Ne poate imita pe noi! Câinii nu pot merge 600 de kilometri până la ocean; nu găsesc de mâncare. În sezonul acesta nu există pescăruși, pentru a-i imita. Nu sunt nici pinguini, la o asemenea latitudine. Din punctul acesta, nimeni nu poate ajunge la ocean... cu excepția noastră. Noi suntem ființe înzestrate cu gândire și-o putem face. Nu înțelegeți? *Trebuia să ne imite pe noi... să fie unul dintre noi... numai astfel putea zbura cu un avion... și-n două ore să ajungă pe continent. Ca să devină după aceea conducătorul... și populația Pământului! Putea cuceri o lume întreagă...*

imitându-ne pe noi! Încă nu-și dădea seama. Nici n-avea timp să afle... era prea grăbit... așa încât a luat forma celei mai apropiate ființe de mărimea lui. Așa-i... eu sunt Pandora! Am deschis cutia! Și singura speranță este... ca din cutie să nu iasă nimic. Voi n-ați știut... nu m-ați văzut... Am aranjat eu! Am luat toate măsurile! Am distrus toate magnetourile. Nici un avion nu mai poate decola. Nu mai poate zbura nimic!

Blair începu să hohotească, apoi se prăbuși pe jos, plângând.

Van Wall, pilotul, se năpusti spre ușă. Zgomotele alergării lui răsunau pe coridor, în timp ce doctorul Copper se aplecă încet deasupra bărbatului de pe podea. Apoi scoase o fiolă din dulapul său, aflat în colțul încăperii, și-i făcu o injecție lui Blair.

— S-ar putea să reînceapă, când se va trezi, suspină el. McReady îl ajută să-l poarte pe biolog pe o cușetă apropiată. Totul, continuă el, depinde de faptul dacă-l putem convinge că ființa aceea este moartă.

Pilotul reveni, mângâindu-și barba blondă.

— Nu credeam ca un biolog să fie atât de meticulos. A uitat numai piesele de rezervă, însă le-am distrus eu.

Comandantul Garry încuviință din cap:

— Radioul?

— Doar nu credeți că poate pleca pe o undă radio? pufni Copper. Dacă întrerupem emisiunile, ne vom trezi cu cinci expediții de salvare pe capul nostru. Totul este să vorbim normal, dar să nu le spunem nimic. Mă-ntreb...

McReady privi întrebător către doctor:

— Poate fi ca o boală contagioasă? Orice a intrat în contact cu sângele monstrului...

— Blair a uitat ceva, clătină din cap Copper. Chiar dacă imită, monstrului îi rămâne într-o măsură metabolismul propriu, structura chimică proprie. Dacă n-ar fi așa, ar deveni câine... și nimic mai mult. Însă el este numai o imitație. De aceea, poate fi depistat cu teste de ser. Provenind de pe altă lume, celulele sale vor fi atât de diferite, încât corpul unui câine, sau al omului, le va trata ca pe niște germeni de boală.

— Imitațiile sângerează oare? întrebă Norris.

— Bineînțeles. Sângele nu-i o substanță chimică. Țesutul muscular este cam 90 la sută apă; sângele diferă doar prin faptul că are ceva mai mult apă și mai puțin țesut de legătură. Sângerează cu siguranță, încuviință Copper.

Brusc, Blair se ridică în capul oaselor.

— Connant... unde-i Connant?

— Aici sunt, se apropie fizicianul. Ce s-a întâmplat?

— Ești aici? hohoti Blair, căzând înapoi, pradă unui râs isteric.

Connant îl privi nedumerit:

— Cum? Ce să fiu?

— Ești aici? Biologul izbucni iarăși în râs: Ești tu oare? Fiara aceea voia să fie *om*... nu câine...

VII

Doctorul Copper se ridică încet de pe pat și spălă cu grijă seringa hipodermică. Zgomotul mișcărilor sale răsuna puternic în odaia aglomerată, acum, după ce hohotele lui Blair încetaseră. Doctorul privi spre Garry și clătină din cap:

— Mă tem că nu-i nici o speranță. Nu cred că-l vom putea convinge că ființa aceea este moartă.

Norris râse nesigur.

— Nu știu dacă mă puteți convinge măcar pe mine. Ce dracu', McReady!

— McReady?

Comandantul Garry privi de la Norris la roșcovan.

— Coșmarurile, explică Norris. Avea o teorie despre coșmarurile avute după ce am găsit bestia.

— Ce teorie? întrebă Garry, privindu-l pe secund.

Răspunse tot fizicianul, ușor încurcat:

— McReady spunea că fiara nu-i moartă, că duce o existență extraordinar de încetinită, care-i permite să fie conștientă, în mod vag, de scurgerea timpului și de sosirea noastră. Visasem că putea imita lucrurile.

— Da, normal Copper, poate...

— Nu fi stupid, izbucni Norris. Nu asta mă neliniștește... În visele mele, putea citi gândurile, ideile...

— Și ce-i cu asta? S-ar părea că vă deranjează mai mult decât posibilitatea de-a avea un nebun printre noi, rosti Copper, arătând spre biologul care dormea.

McReady clătină încet din cap.

— Tu știi că Connant este Connant, nu numai pentru că arată ca el – acum, știm că fiara putea face asta –, ci pentru că gândește ca el, se mișcă și vorbește așa cum o făcea Connant. Deci este necesar nu doar trupul; mai trebuie și mintea lui Connant, gândurile și obiceiurile sale. Așadar, știi că făptura ar fi putut *arăta* precum Connant; nu te deranjează, deoarece mai știi că ea avea o inteligență din altă lume, o minte neumană, neputând reacționa, vorbi și umbla ca un om pe care-l

cunoști, ba chiar s-o faci atât de bine încât să ne păcălească pe toți. Ideea că bestia ar fi imitat pe unul din noi este fascinantă, dar nerealistă, pentru că este prea nonumană ca să ne amăgească. N-are o minte omenească.

— Am mai spus, repetă Norris, privind spre secund, că ai obiceiul să spui lucrurile cele mai ciudate în momente neobișnuite. Vrei să-ți termini ideea... oricare ar fi ea?

Kinner, bucătarul cu cicatrice, stătea lângă Connant. Brusc, traversă încăperea și goli zgomotos cenușa din sobă.

— Nu era suficient, rosti încet, parcă gândind cu glas tare, doctorul Copper, doar să arate ca ființa pe care voia s-o imite; trebuia să-i înțeleagă senzațiile și reacțiile. *Nu este* ceva pământean; puterile sale de copiere sunt mai presus de imaginația noastră. Un actor bun poate imita un alt om, cu obiceiurile lui, îndeajuns de bine pentru a păcăli pe mulți. Desigur, nici un actor nu poate imita într-atât de bine încât să înșele oamenii alături de care a locuit atâta vreme, în totala lipsă de intimitate a unei tabere antarctice. Ar trebui un talent suprauman.

— Aha, ai ajuns și tu la ideea asta? făcu Norris.

***

Izolat într-unul din colțurile încăperii, Connant, alb la față, privi îngrozit în jurul lui. O mișcare ușoară ivită printre oameni îi îndepărtase de fizician, care acum stătea absolut singur.

— La dracu', voi doi, tăceți din gură! răcni el. Ce sunt eu? Obiect de disecție? Vreun vierme scârbos? De ce vorbiți la persoana a treia?

Secundul îl privi și încetă să-și mai frece palmele.

— Ne distrăm minunat. Păcat că nu ești și tu cu noi. Semnat: Noi toți. Connant, dacă ți se pare că te simți prea bine, mișcă-te încoace. Tu ai ceva ce noi n-avem; știi ce anume... Sincer să-ți spun, în clipa de față ești omul cel mai respectat și mai temut din tabără.

— Dumnezeule, păcat că nu te vezi cum arăți! țipă Connant. Nu te mai holba la mine! Ce dracu' vreți să faceți?

— Ai vreo sugestie, doctore? întrebă comandantul Garry. Situația de față este imposibilă.

— Nu mai spune! explodă Connant. Vino și uită-te la ei! La naiba, dacă nu arată exact ca haita aia de câini. Benning, vrei să nu te mai joci cu nenorocitul ăla de topor?

Lama de fier răsună pe podea; mecanicul, nervos, o scăpase. Se aplecă și-o ridică, continuând s-o răsucească în mâini, rotindu-și agitat ochii căprui.

Copper se așeză pe patul unde dormea Blair. Lemnul trosni zgomotos. Undeva, pe unul din tuneluri, un câine urla de durere și se auzeau vocile încordate ale conducătorilor de atelaje.

— Examenul microscopic ar fi inutil, după cum a spus și Blair, rosti gânditor doctorul. Deși a trecut destul timp, cred că testele de ser ar fi edificatoare.

— Ce-i acela un test de ser? întrebă Garry.

— Dacă unui șoarece i se injectează sânge omenesc – care, bineînțeles, este otrăvitor pentru șoarece, așa cum ar fi sângele oricărui alt animal, cu excepţia tot a unui șoarece – și injecţiile continuă în doze crescătoare, după o vreme șoarecele va deveni imun la sângele omului. Dacă, după aceea, i se extrage o cantitate de sânge care este lăsată să se decanteze și apoi se adaugă serului limpede o cantitate mică de sânge uman, va urma o reacţie vizibilă, dovedind că sângele era omenesc. Dacă s-ar adăuga sânge de vacă sau de câine – sau orice altceva, exceptând sângele uman –, reacţia nu s-ar mai desfășura. Asta ar fi lămuritor.

— Ne poţi da vreo idee de unde să prindem șoarecele, doctore? întrebă Norris. Un loc mai apropiat decât Australia nu există și nu merită să ne pierdem timpul mergând până acolo.

— Știu că nu există șoareci în Antarctica, încuviinţă Copper, dar ăsta e pur și simplu cel mai obișnuit animal de laborator. Cu excepţia omului, poate fi utilizat orice mamifer, de pildă un câine. Dar va dura câteva zile și, din cauza taliei mari a animalului, va fi necesar mai mult sânge. Vor fi necesari doi donatori.

— Eu sunt unul, rosti Garry.

— Iar eu al doilea, adăugă Copper. Încep imediat.

— Între timp, ce facem cu Connant? întrebă Kinner. Decât să mai gătesc pentru el, mai bine plec spre Marea Ross.

— Ar putea fi om..., începu Copper.

Connant izbucni într-un potop de injurii.

— Om! *Poate* fi om, idioţii naibii! Ce dracu' v-aţi aștepta să fiu?

— Un monstru, rosti tăios Copper. Acum, taci și ascultă! Fizicianul păli și se așeză pe un scaun. Până când vom ști cu siguranță adevărul, urmă doctorul, și-ți dai seama că avem motive să te suspectăm, ar trebui să te încuiem undeva. Dacă nu ești om, ești mult mai periculos decât sărmanul Blair, deși îl vom zăvorî și pe el. Cred că următoarea lui fază va fi dorința nestăpânită de-a ucide câinii, pe tine și, probabil, pe noi toți. Când se va trezi, va fi convins că nici unul dintre noi nu mai este om și nimic de pe lume nu-i va schimba părerea. Ar fi mai bine dacă ar muri, dar, desigur, nu putem face așa ceva. Va fi închis într-o baracă, iar tu poți sta în laboratorul tău. Oricum, voi face asta. Mă duc să pregătesc doi câini.

Connant clătină cu amărăciune din cap.

— Sunt un om! Grăbește-te cu testul ăla. Ochii tăi... Doamne, nu ți-i poți vedea!

***

În timp ce Copper începu tratamentul, comandantul Garry îl privea pe Clark, unul dintre conducătorii de câini, ținându-l nemișcat pe alsacianul cel uriaș. Câinele era destul de agitat; injecția era dureroasă și, mai înainte, suportase alte câteva operații. Cinci copci îi prindeau o rană ce-i traversa jumătate de corp, începând de la umăr și continuându-se peste coaste. În plus, unul din canini i se rupsese; îl găsiseră pe jumătate înfipt într-un os al creaturii monstruoase, care zăcea acum pe masa Administrației.

— Cât va dura? întrebă Garry, masându-și ușor brațul, care-l ustura în locul de unde i se luase sânge.

— Să fiu sincer, nu știu, înălță din umeri Copper. Cunosc metoda generală, pe care am utilizat-o la șoareci. N-am experimentat însă niciodată pe câini. Sunt animale prea mari; de asta, se preferă șoarecii. Șoareci gata imunizați poți cumpăra din orice oraș mai răsărit și n-ai nevoie să mai pierzi timpul cu prepararea lor.

— La ce sunt folosiți? întrebă Clark.

— Un domeniu este criminalistica. „A” declară că nu l-a ucis pe „B” și că sângele de pe cămașa lui provine de la o găină. Se face un test și se constată că sângele reacționează la șoarecii imunizați cu sânge uman, dar nu și la cei imunizați cu sânge de găină.

— Ce facem până atunci cu Blair? întrebă Garry obosit. Deocamdată este sub efectul somniferelor, dar când se va trezi...

— Barclay și Benning tocmai blochează ușa camerei lui Connant, zise doctorul. Tipul se poartă ca un gentleman. Cred că, datorită felului cum este privit de ceilalți, își dorește singurătatea. Domnul este martor că puțină intimitate ne-am dorit cu toții...

— Eu nu mai vreau așa ceva. Mulțumesc, râse spart Clark. Cu cât suntem mai mulți laolaltă, cu atât mai bine.

— Îl vom izola și pe Blair, continuă Copper. Mă tem să nu-și fi făcut deja un plan. Ați auzit vreodată cum se vindecă epidemia febrei aftoase la vite?

Clark și Garry clătinară din cap.

— Omori toate animalele bolnave, precum și pe cele care au stat lângă ele. Blair este biolog și cunoaște chestiunea, îi e teamă de creatura asta pe care am eliberat-o. În mintea lui, soluția este clară. Să-i ucidă pe toți din tabără, înainte ca vreo ființă din afară, fie ea și un albatros, să apară aici și... să se contamineze.

— Mi se pare logic, rânji Clark. Dacă lucrurile merg prost, poate că... va trebui să-l eliberăm pe Blair. Ne va salva de la sinucidere. Am putea chiar face un fel de învoială în sensul ăsta.

Copper râse încetișor:

— Ultimul om viu din tabără... nu va fi un om. Cineva trebuie să-i omoare pe... cei care n-o pot face singuri. N-avem destulă termită, s-o facem toți deodată; bombele cu decanită nu rezolvă problema. Am impresia că pot fi de-ajuns chiar părticele minuscule din creatură.

— Dacă-și pot modifica protoplasma după dorință, rosti gânditor Garry, de ce nu se transformă, pur și simplu, în păsări și nu-și iau zborul? Pot afla totul despre păsări și le pot copia structura, fără să le întâlnească. Sau pot imita zburătoarele de pe planeta lor.

Doctorul scutură din cap și-l ajută pe Clark să elibereze câinele.

— Vreme de sute de ani, omul a privit și-a studiat pasările, încercând să construiască o mașină care să zboare ca ele. N-a reușit niciodată; adevăratul succes a venit atunci când a încercat ceva cu totul diferit. Cunoașterea ideii generale și cunoașterea structurii amănunțite a aripii, osului și mușchilor sunt două chestiuni complet diferite. Iar în privința zburătoarelor de pe altă planetă poate condițiile atmosferice de

acolo sunt atât de deosebite de-ale noastre, încât păsările lor n-ar putea zbura. Sau poate că ființa a venit de pe o planetă de tipul lui Marte, cu o atmosferă atât de rarefiată încât nu pot exista păsări.

Barclay apăru în încăpere, târând după el un cablu.

— Gata, doctore! Ușa lui Connant nu se mai poate deschide pe dinăuntru. Acum, unde-l punem pe Blair?

Copper privi spre Garry:

— N-a existat un laborator biologic. Nu știu unde-l putem izola.

— Ce-ați zice de Adăpostul Estic? întrebă comandantul după un moment de gândire. Blair va fi capabil să se descurce singur sau... va trebui îngrijit?

— Se va descurca singur, îl asigură sobru Copper. Noi doar îl vom supraveghea. Duceți-i o sobiță, doi saci de cărbuni, alimente și niște unelte. Din toamna trecută n-a mai stat nimeni acolo, nu?

Garry încuviință din cap.

— Cred că ideea e bună, mai ales dacă devine... zgomotos.

Barclay cântări uneltele din mâini și privi spre comandant.

— Dacă bolboroselile lui de acum pot fi considerate un semn, o să cânte toată noaptea. Și nu cred c-o să ne facă plăcere.

— Ce spunea? întrebă Copper.

— Nu m-am obosit să-l ascult, clătină din cap mecanicul. Fă-o tu, dacă vrei. Am înțeles, totuși, c-a visat la fel ca McReady și încă altele. În vreme ce veneau de acolo, a dormit lângă creatură... A visat că bestia era vie. Și – lua-l-ar naiba – știa că nu sunt vise, sau avea motive s-o facă. Știa că ființa avea puteri telepatice și putea, pe lângă cititul gândurilor, să-și proiecteze propriile ei gânduri. Acelea nu erau vise, erau gânduri, emise de făptură, așa cum bolborosește Blair acum, într-un fel de murmur telepatic în timpul somnului. De aceea cunoștea așa multe despre puterile ei. Cred că noi doi, doctore, n-am fost atât de sensibili – dacă vrei să crezi în telepatie.

— Trebuie să cred, suspină Copper. Doctorul Rhine de la Universitatea Duke, a demonstrat că există, a arătat că unii oameni sunt mai sensibili decât alții.

— Ei, dacă vrei să mai afli amănunte, te poți duce să asculți emisiunea lui Blair. A izbutit să-i pună pe fugă pe băieții din

Administrație. Apropo, comandante, ce vom face la primăvară, dacă avioanele sunt defecte?

— Mă tem că expediția se va solda cu un eșec, oftă Garry. În condițiile astea, nu putem continua cu programul de observații.

— Nu va fi un eșec, dacă rezolvăm problema asta și rămânem în viață, spuse doctorul. Am realizat destule lucruri importante până acum: înregistrările radiațiilor cosmice, magnetice și observațiile asupra atmosferei sunt extrem de interesante.

***

— Mă gândeam la emisiunile radio, râse strâmb Garry. Povestim lumii despre minunatele realizări ale expediției noastre, încercând să-i păcălim pe cei de-acasă, pe Byrd sau Ellsworth, că facem treabă bună.

Copper încuviință cu gravitate.

— Își vor da seama că ceva nu este în regulă. Totuși, niște oameni ca ei au destulă judecată pentru a înțelege că nu i-am mințit fără motiv și vor aștepta întoarcerea noastră. Cred că așa va fi; cei care cunosc destule ca să înțeleagă minciunile noastre ne vor aștepta să revenim, pe când aceia care n-ar fi discreți, sau n-ar avea încredere să aștepte, n-au suficientă experiență pentru a-și da seama de minciuni. Știm destule ca să-i putem păcăli.

— Numai să nu trimită vreo expediție de salvare, spuse comandantul. Atunci când... dacă... vom putea ieși de aici, va trebui să-l anunțăm pe căpitanul Forsythe să aducă magnetouri. Dar... asta mai târziu.

— Să nu mai ieșim de aici? făcu Barclay. Tocmai mă întrebam dacă nu ne-ar putea ajuta descrierea prin radio a unei erupții sau simularea unui cutremur, pe fundalul detonării unei încărcături de decanită... Altfel, nimic nu l-ar putea opri să vină aici, o dată și o dată. Pe când scena dramatică a morții ultimului supraviețuitor i-ar face să se resemneze.

— Așa cred toți din tabără? surâse Garry.

— Ce-ai crezut? izbucni în râs doctorul. Toți suntem convinși că putem învinge. Deși nu va fi ușor...

Clark zâmbi, mângâind câinele lângă care stătea.

— Ai zis convinși, doctore?

VIII

Blair se plimba înainte și înapoi prin baraca micuță. Ochii lui aruncau priviri iuți spre cei patru însoțitori: Barclay, înalt de aproape doi metri și cântărind peste 95 de kilograme; McReady, un uriaș de aramă; doctorul Copper, scund, dar cu umeri pătrați, și Benning, un metru și șaizeci cu mușchi și tendoane.

Blair stătea lângă peretele Adăpostului Estic; în mijlocul podelei, în continuarea sobei se găseau bagajele îngrămădite, formând o insulă între el și ceilalți bărbați. Mâinile osoase ale biologului se încleștau și descleștau înspăimântate. Ochii decoloraţi nu stăteau locului nici măcar o clipă, iar craniul pleșuv și pistruiat tresărea cu ticurile lui caracteristice.

— Nu vreau să vină nimeni aici. O să-mi gătesc singur, izbucni el nervos. Kinner poate că este om, dar eu n-am încredere. Nu doresc mâncarea voastră. Numai conserve! Conserve sigilate!

— Bine, Blair, o să le aducem diseară, promise Barclay. Ai destui cărbuni și focul este aprins. Să-l mai... Mecanicul porni spre sobă.

Imediat, biologul se refugie în colțul cel mai îndepărtat.

— Pleacă! Nu te apropia de mine, monstrule! urlă Blair, încercând să iasă prin zid. Pleacă... pleacă... n-o să mă las absorbit... n-o...

Barclay se retrase. Doctorul Copper clătină din cap:

— Lasă-l singur, Bar. E mai ușor pentru el. Cred însă că va trebui să blocăm ușa.

Ieșiră, iar Barclay și Benning se apucară de lucru. În tabără nu existau încuietori, n-avuseseră nevoie de așa ceva. Acum, fixară câteva șuruburi zdravene de ambele părți ale tocului ușii, iar între ele întinseră mai multe rânduri de cablu din oţel, extrem de rezistent, pentru ancorarea antenelor. Folosind mai întâi o bormașină, apoi un bomfaier, Barclay făcu o mică deschizătură în ușă, prin care puteau introduce obiecte. Trei balamale puternice, două cleme și o pereche de șplinturi de șapte centimetri făceau imposibilă deschiderea oblonului din partea opusă.

Dinăuntru, se auzeau opintelile biologului, care trăgea ceva, bolborosind și blestemând fără întrerupere. Barclay deschise oblonul și

privi. Copper se uită și el. Biologul blocase intrarea cu patul metalic. Acum, ușa nu se mai putea deschide decât cu consimțământul lui.

— Mai bine așa, oftă McReady. Dacă evadează, intenția lui declarată este să ne curețe pe toți cât mai repede, ceea ce nu ne prea convine. Deși noi avem de-a face cu o problemă mai neplăcută decât cea a unui maniac ucigaș. Cred c-o să vin și-o să desfac cablurile astea, dacă se va petrece ceva suspect.

— Să-mi spui când vrei să-ți arăt cum se desfac mai repede, rânji Barclay. Hai să pornim!

Spre nord, soarele colora orizontul în curcubeie multiple, deși mai erau încă două ore până la apus. Sub razele lui întinderea troienită scânteia în milioane de reflexii. În depărtare, coline scunde și albe arătau că Lanțul Magnetic se înălța cu puțin deasupra zăpezii. Rafale scurte de vânt spulberau omătul dinaintea schiurilor, în vreme ce se îndreptau către tabăra aflată la o depărtare de trei kilometri. Pe fundalul alb al continentului antarctic, pilonul subțire al antenei de radio se ridica aidoma unui ac întunecat. Sub tălpicile schiurilor, zăpada fină scârțâia ca nisipul.

***

— Vine primăvara, comentă Benning, fără entuziasm. Ce mai distracție! Abia așteptam să scap din gaura asta...

— În locul tău, n-aș încerca s-o fac, mormăi Barclay. Cei care evadează de-aici vor fi extrem de nepopulari, după numai câteva zile.

— Cum merge câinele, doctore? întrebă McReady. Ai vreun rezultat?

— După 30 de ore? Aș fi vrut eu... Azi i-am injectat din sângele meu. Mă tem că mai sunt necesare încă cinci zile. Nu sunt chiar atât de sigur, pentru ca să mă opresc mai repede.

— Mă gândeam... Dacă Connant ar fi fost... schimbat, ne-ar fi avertizat de evadarea creaturii? N-ar fi preferat să aștepte un interval suficient pentru a avea o șansă mai bună? De pildă, până când ne-am fi trezit noi? reflectă McReady.

— Ființa aceea era egoistă, zise Copper. Nu arăta c-ar fi avut cine știe ce virtuți morale, așa-i? Fiecare părticică din ea este întregul, fiecare parte luptă pentru sine... cel puțin, așa bănuiesc eu. Dacă ar fi fost schimbat, fizicianul ar fi trebuit să procedeze așa cum spui tu,

pentru a-și salva pielea, dar... reacţiile lui Connant nu s-au modificat; ele ori sunt imitate perfect, ori sunt propriile lui emoţii. Evident, copiind perfect emoţiile fizicianului, imitaţia ar face exact ceea ce ar fi făcut el.

— Nu s-ar putea, oare, ca Norris sau Van să-i dea lui Connant un fel de test? Dacă fiinţa este mai inteligentă decât oamenii, poate cunoaște mai multă fizică decât Connant și s-ar da de gol, sugeră Barclay.

Copper clătină obosit din cap.

— Nu, dacă poate citi gândurile. Nu-i poţi întinde o capcană. Aseară, Van a propus același lucru. Spera că-i va răspunde la niște probleme din fizică ale căror răspunsuri nu le știa nici el.

— Ideea drumului ăsta în patru ne va face o viaţă a naibii de plăcută, vorbi Benning privindu-și tovarășii. Fiecare, urmărindu-i pe ceilalţi, ca să se asigure că nu fac ceva... deosebit. Ce mai încredere o s-avem unul în altul! Am ajuns să înţeleg ce spunea Connant prin: „Aș dori să-ţi poţi vedea ochii". Cred că, din când în când, toţi trecem prin asta. Unul din voi se uită cu un fel de: „Mă-ntreb daca ceilalţi *trei* se uită..." Întâmplător, nu mă exclud nici pe mine.

— După câte știu, monstrul e mort și singurul semn de întrebare plutește asupra lui Connant. Nu există alţi suspecţi, rosti apăsat McReady. Dispoziţia de deplasare numai în grupuri de patru reprezintă o simplă măsură de precauţie.

— Parcă-l văd pe Garry că ordonă „patru într-un pat", suspină Barclay. Până acum nu m-am plâns de singurătate, dar de-acu' încolo...

IX

Nimeni nu privea cu mai multă atenţie decât Connant. O eprubetă sterilă, pe jumătate plină cu un lichid gălbui. Una... două... trei... patru picături din soluţia limpede preparată de doctorul Copper din sângele luat din braţul fizicianului. Eprubeta fu scuturată cu atenţie apoi aşezată într-un recipient cu apă caldă. Termometrul indica temperatura sângelui, un termostat păcănea zgomotos şi plita electrică începu să strălucească, în vreme ce luminile pâlpâiau uşor.

După aceea, în lichidul gălbui şi limpede începură să se precipite fulgi albicioşi.

— Dumnezeule, şopti Connant. Se aruncă pe un pat, plângând ca un copil. Şase zile... şase zile... întrebându-mă dacă testul ăsta blestemat nu va minţi...

Garry înaintă şi-l atinse pe umăr, fără nici un cuvânt.

— Nu putea minţi, vorbi doctorul. Câinele era imun la sângele uman... şi serul a reacţionat.

— E-n regulă? făcu Norris. Atunci... şi animalul e mort... pentru totdeauna?

— Connant este om, într-adevăr, încuviinţă Copper, iar animalul e mort.

Kinner izbucni într-un râs isteric. McReady se răsuci şi-l pălmui de două ori. Bucătarul mai hohoti o dată, apoi înghiţi un nod şi se ridică, frecându-şi obrajii.

— Am fost speriat, îngăimă el. Doamne, ce speriat am fost...

— Ce crezi că noi n-am fost, maimuţoiule? râse spart Norris. Sau poate Connant n-a fost?

Administraţia se umplu de o veselie bruscă. Râsete, şi oamenii îngrămădindu-se în jurul fizicianului, vorbind puternic, nervos, pentru a-şi masca stânjeneala. Cineva făcu o propunere şi vreo zece se repeziră după schiuri. Blair, Blair trebuia ajutat să-şi revină. Doctorul Copper îşi făcea de lucru cu eprubetele, încercând, nervos, nişte soluţii. Cei care se oferiseră să plece după biolog porniră spre uşă, pocnind zgomotos din schiuri. Pe unul din coridoare, câinii începuse să intre, simţind o undă de veselie.

Copper agită eprubetele. McReady îl observă primul, așezat pe marginea patului, ținând două eprubete, mai alb la față decât precipitatul ce se forma în ser, cu lacrimile curgându-i din ochii îngroziți.

McReady simți un fior de gheață și-și ținu răsuflarea. Doctorul Copper înălță ochii.

— Garry! strigă el răgușit. Garry, pentru numele lui Dumnezeu, vino aici!

Comandantul se îndreptă către el. Brusc, în odaie se făcu liniște. Connant se ridică, rigid, de pe pat.

— Garry... țesuturile monstrului precipită și ele. N-am dovedit nimic. Atât doar că... câinele era imun la țesutul monstrului. *Cei care au dat sânge* pentru imunizarea câinelui – *unul dintre noi doi*, Garry – *unul dintre noi doi este un monstru!*

X

— Bar, cheamă-i înapoi pe cei care au plecat după Blair, vorbi McReady.

Barclay ieși din încăpere; se auziră strigăte îndepărtate, apoi bărbatul reveni.

— Se întorc, zise el. Nu le-am spus motivul. Doar că i-a chemat doctorul.

— McReady, oftă Garry, din clipa asta ești comandant. Fie ca Dumnezeu să te ajute! Eu n-o pot face.

Uriașul roșcovan aprobă, privindu-l atent.

— S-ar putea ca eu să fiu un monstru, urmă Garry. Știu că nu sunt, însă n-o pot dovedi în nici un fel. Testul doctorului Copper nu mai e valabil. Faptul că el i-a dovedit invaliditatea, deși era în avantajul monstrului să nu se afle așa ceva, pare să demonstreze că doctorul e un om.

Copper se leagănă încetișor pe marginea patului.

— Știu că sunt om, dar nici eu n-o pot dovedi. Unul dintre noi minte, deoarece testul nu greșește, deci unul dintre noi trebuie să fie monstru. Eu am arătat că testul n-a reușit, lucru care ar putea dovedi că sunt om, însă Garry a sesizat primul atuul meu, ceea ce n-ar fi trebuit să facă, dacă era un monstru. Ne învârtim în cerc...

Brusc, umerii și capul doctorului începură să zvâcnească și se trânti pe spate, strigând printre hohote de râs:

— Nu trebuie să dovedim că unul din noi este un monstru! Ha-ha-ha! Este același lucru, dacă toți suntem monștri! Toți suntem monștri... Connant, Garry, eu – și voi toți!

— McReady, zise Van Wall, înainte de-a deveni meteorolog, ai făcut ceva medicină, nu? Poţi face vreun alt test?

Roșcovanul se aplecă deasupra lui Copper, îi luă seringa din mână și-o sterilizâ cu alcool. Garry stătea pe marginea patului, privindu-i nemișcat.

— Ceea ce a spus doctorul este posibil, vorbi McReady. Van, vrei să mă ajuți? Mulțumesc!

Acul se înfipse în coapsa lui Copper. Râsul bărbatului nu se opri, dar, treptat, se transformă în suspine și adormi sub efectul tranchilizantului.

Secundul se îndreptă și se întoarse către oamenii din încăpere. Bărbații care porniseră după Blair stăteau acum în pragul ușii, cu schiurile pline de zăpadă și fețele palide. Connant ținea câte o țigară aprinsă în fiecare mână și fuma dintr-una absent, privind podeaua. Căldura degajată de cealaltă îi atrase atenția; o privi prostește, apoi o azvârli pe jos și o călcă cu talpa.

— Doctorul Copper, repetă McReady, a avut, poate, dreptate. Știu că sunt un om, dar, desigur, n-o pot dovedi. Voi repeta testul asupra mea. Cine dorește poate încerca...

Peste două minute, McReady ținea o eprubetă în care se forma un precipitat alb.

— Reacționează și la sângele omenesc, deci nu sunt amândoi monștri.

— Nici n-am crezut așa ceva, comentă Van Wall. N-ar fi fost convenabil pentru monstru; dacă eram siguri, îi ucideam pe amândoi. De ce crezi însă că monstrul nu ne-a omorât pe noi toți? Pare absurd...

— Elementar, dragă Watson, pufni McReady. Monstrul dorește să aibă la dispoziție variate forme de viață. Se pare că nu poate anima un cadavru. Așa încât, așteaptă... așteaptă, până i se oferă cea mai bună ocazie. Noi, cei care am rămas oameni, suntem rezervele lui.

Kinner se scutură violent:

— Hei! Hei, Mac! Aș fi știut dacă eram un monstru? Aș fi știut dacă monstrul a pus stăpânire pe mine? Doamne, poate că sunt deja un monstru!

— Ai știi, răspunse McReady.

— Dar noi n-am știi! hohoti isteric Norris.

Meteorologul privi serul rămas.

— Mai e bun la ceva, zise el gânditor. Clark și cu Van, vreți să mă ajutați? Restul rămân aici. Aveți grijă unul de altul... Să nu se iște necazuri, da? încheie el cu amărăciune.

Cei trei bărbați porniră, prin tunel, spre cuștile câinilor.

— Mai ai nevoie de ser? întrebă Clark.

McReady clătină din cap:

— Avem patru vaci, un taur și aproape șaptezeci de câini. Serul reacționează numai la sângele uman și... la monștri. O sa facem niște experimente.

XI

Când reveni în camera Administrației, McReady merse tăcut spre spălător și-și curăță mâinile. Clark și Van Wall apărură și ei. Clark căpătase un tic nervos, zvâcnind mereu dintr-o buză.

— Ce-ați făcut? izbucni Connant. Alte imunizări?

Clark pufni și se opri cu un sughiț:

— Imunizări? Ha! Sunt deja imuni!

— Monstrul, spuse Van Wall, este inteligent. Câinele imunizat n-avea nimic și-am mai luat sânge de la el. Dar n-o s-o mai facem...

— Nu se poate folosi sângele de om, pe alți câini... începu Norris.

— Nu mai există nici un câine, răspunse încet McReady. De asemenea, nici o vacă...

— Nici un câine? repetă Benning, așezându-se.

— Sunt foarte neplăcuți atunci când se transformă, zise pilotul. Totuși, lenți... Aparatul tău de electrocutare, Barclay, e mult mai rapid. A mai rămas un singur câine: cel pe care l-am imunizat. Este singurul pe care ni l-a lăsat monstrul, ca să ne putem face testele. În rest... înălță din umeri și-și frecă palmele.

— Vacile?... bolborosi Kinner.

— La fel. Minunat! Fac ca dracu' când încep să se înmoaie și să-și schimbe forma. N-au putut scăpa însă repede din lanțurile câinilor.

Kinner se ridică încetișor. Ochii îi rătăciră în jurul camerei, după aceea poposiră asupra canistrei de lângă ușă. Se apropie de ea, închizând și deschizând gura, precum un pește scos din apă.

— Laptele... șopti el. Le-am muls acum o oră... Vocea i se preschimbă într-un urlet și ieși fugind, fără să-și îmbrace hanoracul.

Van Wall privi în urma lui.

— S-ar putea s-o fi luat razna, dar poate fi și un monstru care vrea să scape... Nu și-a luat schiurile, așa încât îl veți găsi cu ușurință. Pentru orice eventualitate... luați și un arzător.

Urmărirea îi ajută; aveau nevoie să acționeze, indiferent cum. Totuși, alți trei bărbați dădeau semne de dezechilibru. Întins pe spate, verde la chip, Norris fixa cu ochii fundul cușetei de deasupra lui.

— Mac, de câtă vreme, vacile...

Meteorologul înălță neajutorat din umeri. Se apropie de canistra cu lapte și analiză o probă cu ajutorul serului. Culoarea laptelui trăda ceva probleme. În cele din urmă, lăsă eprubetă și clătină din cap:

— Testul e negativ. Fie că atunci au fost vaci adevărate, fie că, fiind imitații perfecte, au dat un lapte perfect.

Copper se agita în somn, scoțând un fel de gâlgâit, ceva între râs și sforăit. Ochii tuturor se ațintiră asupra lui.

— Oare morfina acționează asupra unui monstru? întrebă cineva.

— Dumnezeu știe, răspunse McReady. Mi se pare că are efect asupra tuturor animalelor de pe Pământ.

Connant înălță brusc capul.

— Mac! Poate câinii au înghițit bucăți din monstru și acestea i-au transformat în cele din urmă! Monstrul era în câini! Eu am fost încuiat. Nu-i o dovadă...?

— Îmi pare rău, scutură din cap Van Wall. Nu dovedește ceea ce ești; dovedește doar ce n-ai făcut.

— Nu-i așa, interveni McReady. Nervoși cum suntem, nu gândim bine. Încuiat?! Ați văzut vreodată cum o globulă albă traversează peretele unui vas de sânge? Nu? Întinde un pseudopod și iese...

— Aha, încuviință pilotul. Vacile au încercat să se topească, dacă pot zice așa. După ce se topeau, puteau trece pe sub ușă, revenind la forma inițială de cealaltă parte. Niște legături... nu, nu-i bine... Un conteiner sigilat sau...

— Dacă-l împuști în inimă și nu moare, atunci este un monstru. Deocamdată, este testul cel mai sigur la care mă pot gândi, zise McReady.

— Nici câini, nici vaci, rosti încet Garry. Acum, monstrul va trebui să imite oameni. Să-i întemnițezi, nu ajută la nimic. Cât despre testul tău, Mac, s-ar putea să fie valabil, dar mă tem că nu-l poți aplica oamenilor.

XII

Îngenuncheat înaintea sobei, Clark ridică privirea atunci când Van Wall, Barclay, McReady și Benning intrară, scuturându-se de zăpadă. Ceilalți bărbați aflați în camera Administrației își continuau preocupările: pocher, șah sau lectură. Ralsen repara o sanie; Vane și Norris erau aplecați asupra înregistrărilor magnetice, în vreme ce Harvey citea tabelele cu glas tare.

Pe un pat, Copper sforăia încetișor, într-un colț al cușetei lui Dutton. Garry lucra la niște transmisii radio, împreună cu stăpânul patului. Connant își întinsese hârtiile pe masa cea mare.

Undeva, de pe un coridor, răsuna vocea lui Kinner, în ciuda celor două uși care-i despărțeau. Clark izbi un ceainic de sobă și-i făcu semn lui McReady, meteorologul se apropie de el.

— N-am nimic cu bucătarul, făcu nervos Clark, dar nu-l putem opri? Toți au fost de părere că-i mai bine să-l ducem în încăperea lui Connant.

— Mă tem că nu se poate, răspunse McReady. Desigur, îl pot injecta, dar n-avem o rezervă infinită de morfină. Pe de altă parte, nu cred că-i în pericol să-și piardă mințile. Este numai isteric.

— Atunci, o să ni le pierdem noi! Tu ai lipsit o oră și jumătate. El începuse cu două ore înainte de plecarea ta. Orice are o limită!

Garry se apropie încet, șovăielnic. Timp de o clipă, McReady surprinse scânteia de frică și oroare din ochii lui Clark și bănui că și în propria lui privire se putea citi același lucru. Garry – sau Copper – era, cu siguranță, un monstru.

— Ar fi bine dacă l-ai putea opri, Mac, zise Garry. Există... destui nervi în odaia asta. Am hotărât că ar fi mai sigur acolo pentru Kinner, deoarece toți ceilalți sunt supravegheați. Se înfioră ușor: Și, pentru Dumnezeu, încearcă să găsești o metodă, un test, ceva care să ne ajute!

— Supravegheați sau nu, toți suntem nervoși, oftă McReady. Blair și-a blocat oblonul și nu mai poate fi deschis din exterior. Zice că are suficientă mâncare și urlă întruna: „Plecați, plecați! Sunteți niște monștri! Nu mă voi lăsa devorat! Nu! O să le spun oamenilor, când vor veni! Plecați!”. Așa încât... am plecat.

— Alt test nu există? întrebă Garry.

Meteorologul înălță din umeri.

— Cooper avea dreptate. Testul cu ser putea fi concludent, dacă nu s-ar fi... contaminat.

— Experimente chimice, poate?

— Nu, scutură din cap McReady. Am încercat și cu microscopul, știi doar.

Garry încuviință:

— Câinele adevărat și câinele-monstru erau identici. Totuși, trebuie să mai încercăm. Ce-o să facem după prânz?

***

— Somn prin rotație, interveni Van Wall. Jumătate dorm, jumătate veghează. Mă întreb câți dintre noi pot fi monștri? Câinii erau toți... Speram că noi n-avem probleme, dar l-a prins pe Copper... sau pe tine. Clipi puțin stânjenit: Poate că toți sunteți monștri, cu excepția mea... nu, nu-i posibil, aș fi lipsit de apărare. Pesemne că noi, oamenii, suntem în număr mai mare. Deși...

— Faci exact cum spunea Norris. Lași lucrurile spuse doar pe jumătate. „Deși, dacă numai unul s-ar transforma în monstru, balanța s-ar modifica." Însă monstrul nu luptă. Cred că nu luptă niciodată. În felul lui unic și inimitabil, este o creatură iubitoare de pace. Nu trebuie să ducă un război, deoarece, întotdeauna, va obține victoria, în modul celălalt.

— Crezi atunci că numărul monștrilor este, deja, mai mare, dar că ei așteaptă – sau, poate, voi așteptați – până când ultimul om, eu, va fi surprins în timpul somnului? rânji Van Wall. Îi vezi cum se uită, Mac?

— N-ați stat aici patru ore, suspină Garry, în vreme ce toți ochii cântăreau, în liniște, informația că unul dintre noi, eu sau Copper, este un monstru... sau, poate, amândoi.

— N-aveți de gând să-l opriți pe cântărețul ăla? interveni iarăși Clark. Mă-nebunește! Oricum, poate vorbi mai încet.

— Continuă să se roage? întrebă McReady.

— Da, gemu Clark. Nu s-a oprit o clipă. Nu m-ar enerva, dacă ar face-o în gând, dar cântă psalmi și imnuri, și urlă rugăciunile. Poate crede că-l aude Domnul.

— N-are cum, mormăi Barclay. Altfel, ar fi făcut ceva împotriva creaturii ăsteia scăpate din iad.

— Dacă nu-l oprești, reluă Clark, cineva o să încerce testul propus chiar de tine... Cred că o secure în cap are același efect cu un glonte în inimă.

— Terminați de gătit mâncarea, porunci McReady, iar eu o să văd ce pot face. Trebuie să găsesc ceva prin dulapuri...

Se îndreptă obosit spre colțul întrebuințat de Copper drept dispensar. Depozitul de medicamente al taberei era constituit din trei dulapuri înalte, din scânduri negeluite. Cu doisprezece ani în urmă, după ce absolvise medicina, McReady începuse să lucreze ca intern, însă îl atrăsese meteorologia. Descuie ușile dulapurilor. Doctorul Copper era un om ce-și cunoștea excelent meseria și era la curent cu ultimele noutăţi. Mai mult de jumătate din medicamente îi erau necunoscute roșcovanului; multe din celelalte le uitase. N-avea o bibliotecă de specialitate, nici reviste, pentru a-și reaminti unele lucruri, elementare pentru Copper, care nu considerase necesar să le includă în micuța bibliotecă cu care trebuise să se mulţumească; cărţile erau grele și fiecare gram de bagaje fusese transportat pe calea aerului.

Meteorologul luă un barbital. Barclay și Van Wall îl însoţiră. Nimeni nu se putea deplasa singur, nicăieri.

Când reveniră, Ralsen terminase reparația saniei și fizicienii mutaseră masa, iar pocherul fusese abandonat. Clark servea cina. Singurele semne de viață din încăpere erau zăngănitul lingurilor și sunetele înfundate ale mâncatului. Când intrară cei trei, nimeni nu scoase un cuvânt, dar privirile erau întrebătoare, în vreme ce maxilarele se mișcau metodic.

McReady ciuli urechile. Kinner zbiera un imn, cu o voce spartă și răgușită. Meteorologul îl privi pe Van Wall și clătină din cap:

— N-am nimerit-o...

Pilotul blestemă și se așeză la masă.

***

— Nu mai avem ce face decât să așteptăm să-și piardă vocea. Nu poate s-o țină așa într-una!

— Are un gâtlej de fier, izbucni Norris. Să sperăm că nu-i unul din „prietenii” noștri. Altfel, își poate reface laringele până în ziua de apoi.

Timp de douăzeci de minute mâncară în liniște; strigătele încetaseră. După aceea, Connant irupse violent:

— Staţi ca niște statui! Nu scoateţi o vorbă, dar, Dumnezeule, ce ochi aveţi! Se rostogolesc în toate direcţiile, clipesc... și șușotesc. Nu puteţi privi în altă parte? Mac, tu eşti șeful. La noapte, să proiectăm niște filme. Le-am tot păstrat pentru ultimele zile. Pentru ce? Cine o să le mai vadă? Mai bine ne uităm la filme decât să ne holbăm unii la alţii.

— E o idee bună, Connant. Sunt de acord.

— Dă sonorul mai tare, Dutton. Poate scăpăm de cântecele nebunului, propuse Clark.

— Dar nu stinge toate luminile, completă încetișor Norris.

— Luminile vor fi stinse, interveni meteorologul. Vom pune toate filmele cu desene animate pe care le avem. Sper că vă plac, nu?

— Mamă, mamă, un adevărat spectacol! Ce să-ţi spun, de-abia aștept!

McReady se întoarse către cel care vorbise: un bărbat subţirel, pe nume Caldwell.

Acesta își umplea tacticos pipa, privindu-l netulburat pe McReady.

— Bine, Bart, râse strâmb McReady, ai câștigat. Poate că nu prea avem chef de Popeye și de rățoi, dar tot este ceva...

— Să jucăm „Fazan", sugeră Caldwell. Tragem coloane pe o foaie de hârtie și scriem diferite lucruri – animale, sau altceva. De pildă, o coloană pentru O, alta pentru N, și tot așa. O de la Om, iar N de la Neom, sau necunoscut. Cred că va fi un joc extrem de interesant. „Fazan" este exact ceea ce ne trebuie; mult mai util decât orice film. Poate cineva o să aibă un creion cu care să poată trage linii de la N la O.

— McReady caută un asemenea creion, răspunse Van Wall, dar avem o coloană în plus. Una care începe cu D.

— D de la Dement, nu-i așa? Clark, să te ajut la farfurii, încheie Caldwell, ridicându-se.

***

Dutton, Barclay și Benning instalau în tăcere proiectorul și difuzoarele, în vreme ce încăperea era curățată și vesela spălată. McReady se așeză pe pat, lângă pilot:

— Mă întrebam ce să fac, să-ţi spun sau nu... Uitasem că N – cum l-a denumit Caldwell – poate citi gândurile. Am o idee care s-ar putea să

meargă. Totuși, e ceva prea vag ca să-ncerc să-ți explic. Ai tu grijă de filme, eu mă străduiesc să-mi ordonez ideile. O să stau în patul ăsta.

Van Wall îl privi și încuviință din cap. Ecranul se afla pe aceeași linie cu patul, încât filmul nu te putea distrage.

— Poate c-ar trebui să ne spui la ce te gândești. Deocamdată numai monștrii îți cunosc planul. Poți deveni... monstru, înainte de a-l aplica.

— N-o să-mi ia mult, dacă prind bine ideea. Mai bine l-am muta pe Copper în cușeta de deasupra mea. McReady indică din bărbie spre doctorul care sforăia încetișor. Oricum, nu urmărește filmul...

Garry îi ajută să-l deplaseze. După aceea, meteorologul se întinse pe pat și aproape intră în transă, încercând să evalueze șanse, metode și diferite operații. Abia își dădu seama când ceilalți se așezară în tăcere și se aprinse ecranul. Rugăciunile, urletele și imnurile răgușite ale lui Kinner îl sâcâiau puțin, până când începu sonorul filmului. Luminile erau stinse, însă ecranul mare și alb reflecta suficientă lumină. Ochii în continuă mișcare ai oamenilor scânteiau. Kinner își continua rugăciunile zbierând; glasul lui era un acompaniament hârâit al coloanei sonore. Dutton mări volumul audio.

Glasul se auzise de atât timp încât, doar vag, McReady simți că lipsea ceva. Întins, așa cum stătea, vizavi de ușa spre tunelul unde se afla laboratorul lui Connant, vocea bucătarului îi ajungea destul de limpede la urechi, în ciuda zgomotului filmului. Brusc, își dădu seama că numai auzea nimic dinspre Kinner.

— Dutton, închide sonorul, rosti meteorologul, ridicându-se de pe pat.

Pe ecran, imaginile se succedară ciudate, fără zgomot; prin coșul sobei, vântul de la suprafață rostogoli, melancolic, lacrimi sonore.

— Nu se mai aude Kinner, urmă McReady.

— Pentru Dumnezeu, interveni Norris, atunci dați drumul la aparat; poate s-a oprit să asculte.

McReady ieși pe coridor. Barclay și Van Wall își părăsiră locurile și-l urmară. Imaginile zburdară pe spatele tricoului cenușiu al lui Barclay, când acesta traversă odaia prin fața ecranului. Dutton aprinse lumina și imaginile dispărură.

Norris stătea în ușă, așa cum îi spusese meteorologul. Garry se așeză tăcut pe patul de lângă intrare, obligându-l pe Clark să-i facă loc.

Ceilalți nu se clintiseră de pe locurile lor. Doar Connant se plimba înainte și înapoi prin cameră cu un pas egal.

— Dacă o mai ţii mult așa, Connant, scuipă Clark, n-o s-o mai ducem mult împreună, indiferent dacă ești sau nu om. Termină!

— Iertaţi-mă...

Fizicianul se așeză pe o cușetă și-și privi pantofii. Trecură cinci minute nesfârșite, timp în care se auzi numai viscolul, până reapăru McReady.

— N-aveam destule necazuri până acum, vorbi el. Cineva vrea să ne dea o mână de ajutor. Kinner are un cuţit în beregată, de aceea n-a mai cântat. Avem, deci, monștri, demenți și ucigași. Mai există și alte litere, Caldwell? Dacă mai sunt, probabil că vor apărea și ele, în curând.

XIII

— A evadat Blair? întrebă cineva.

— N-a fost Blair, decât dacă a intrat în zbor. Dacă este vreun dubiu în privința locului de unde ne-a venit ajutorul... asta ne poate fi de folos.

Pilotul ridică un cuțit, lung de treizeci de centimetri, cu lamă subțire. Mânerul de lemn al cuțitului, înfășurat într-o batistă, era pe jumătate ars, având întipărit modelul grătarului de la soba de gătit.

— Eu l-am ars, acum câteva ore, rosti Clark. L-am uitat pe sobă.

Van Wall încuviință:

— Dacă mai ții minte, eu am simțit mirosul. Știam că cuțitul este din bucătărie.

— Mă-ntreb, rosti Benning, privind în jur, câți dintre noi sunt monștri? Dacă unul dintre cei de față s-a putut furișa de aici până la bucătărie, apoi în laboratorul lui Connant și înapoi... s-a întors, nu? Da, toți sunt aici... Ei, dacă cineva a putut face asta...

— Există posibilitatea s-o fi făcut un monstru, sugeră Garry.

— Există, așa-i. După cum ai spus chiar tu, monstrului i-au rămas numai oameni pe care-i poate imita, zise pilotul. Oare și-ar micșora el aceste... rezerve? Nu, mă tem că avem de-a face cu un ucigaș obișnuit. În mod normal, i-am zice un „ucigaș inuman", dar, ținând seama de situație, trebuie făcută o distincție. Acum, avem ucigași inumani și ucigași umani. Cel puțin, unul...

— Acum este un om mai puțin, șopti Norris. Poate că monștrii au înclinat de partea lor balanța puterii.

— Nu contează, oftă McReady și se răsuci către mecanic. Bar, vrei să-ți aduci jucăria aia electrică? Vreau să fac niște...

Barclay dispăru în coridor. McReady și Van Wall porniră spre laboratorul fizicianului, iar după o jumătate de minut li se alătură și Barclay.

Cei rămași în odaia Administrației auziră strigătul înăbușit al meteorologului, după aceea o suită sălbatică de lovituri și urlete:

— Bar!... Bar!...

Urmă un zbieret, precum un miorlăit sălbatic, transformat în tăcere înainte ca Norris să ajungă la cotul tunelului.

Kinner – sau ceea ce fusese Kinner – zăcea pe podea, tăiat în două de cuțitul uriaș al lui McReady. Meteorologul stătea lângă perete, ținând în mână cuțitul de pe care se prelingea sânge. Van Wall era întins pe podea, gemând, ținându-se cu mâna de falcă. Cu ochi lucitori de ură, Barclay lovea cu harponul electric în resturile lui Kinner.

Pe brațele bucătarului apăruse o blană ciudată, solzoasă, iar carnea era contorsionată. Degetele se scurtaseră, mâna se rotunjise și unghiile erau gheare roșii, lungi de șapte centimetri, tari ca oțelul și ascuțite.

McReady ridică fruntea, privi cuțitul din mână și-l azvârli.

— Ei bine, rosti el, cel care a făcut-o poate vorbi acum. A fost un ucigaș inuman... a ucis un monstru. Mă jur pe ce am mai sfânt că Kinner era un cadavru fără viață, atunci când am ajuns aici. Dar când și-a dat seama că-l vom electrocuta... s-a schimbat!

***

Norris privea buimăcit:

— Dumnezeule, creaturile astea pot juca teatru! A stat aici ore întregi, bolborosind rugăciuni adresate unui Dumnezeu pe care-l ura! A cântat imnuri pentru o biserică pe care n-a cunoscut-o niciodată. Ne-a înnebunit cu urletele lui... În regulă! Cel care l-a omorât să spună. Fără să știe, a făcut taberei un bine. Și vreau să aflu cum naiba a ieșit din cameră fără să-l vadă nimeni. Poate că ne va fi de folos pe viitor, în organizarea pazei.

— Urletele și cântecele lui! Nici sonorul filmului nu le puteau acoperi... se înfioră Clark. Era un monstru!

— Aha! făcu Van Wall. Stăteai *chiar* lângă ușă, așa-i? Și în afara luminii ecranului.

Clark încuviință din cap.

— Acum... tace. Este mort, Mac, și nici testul tău nu-i bun. Părea mort ca oricare alt om.

— Băieți, chicoti încet meteorologul, iată-l pe Clark, singurul despre care știm că este om! Iată-l pe Clark, cel care dovedește că-i om, încercând să omoare pe un altul... și dând greș. I-aș ruga pe ceilalți să nu încerce să dovedească faptul că sunt oameni. Cred c-o să ne supunem cu toții la un test.

— Alt test! izbucni Connant, mai întâi fericit, apoi dispreţuitor. Iar un fel de n-ar-mai-fi...

— Nu, răspunse McReady. Fiţi cu ochii în patru! Toată lumea merge la Administrație. Barclay, ia-ți harponul! Altcineva – Dutton – rămâi cu Barclay, să te asiguri că-l ia. Fiecare să-și urmărească vecinul, deoarece am o idee care va reuși, iar monștrii știu asta. Vor deveni periculoși!

Tensiunea sporise brusc. Un aer amenințător intrase în fiecare bărbat, toți cercetându-se atent. *Oare omul de lângă mine este un monstru?*

— Ce mai e și asta? întrebă Garry, când reveniră în încăperea centrală. Cât o să mai țină?

— Nu știu precis, zise meteorologul cu un glas încordat și hotărât. *Știu* însă cu siguranţă că va reuși. Mă bizui pe o însușire fundamentală a monștrilor, nu a noastră. „*Kinner*" mi-a validat ideea.

— Cred că va fi necesară asta, rosti Barclay, ridicând arma lui cu două conductoare în vârf. Generatorul merge?

— Acumulatoarele sunt încărcate, încuviinţă Dutton. Le-am verificat de câteva ori, împreună cu Van Wall. Cine atinge sârmele alea, moare, rânji el. *Eu* sunt sigur de asta.

Doctorul Copper se rostogoli în pat, frecându-și pleoapele. Se ridică încet, clipind des cu ochii ameţiţi de somn și tranchilizante și holbaţi de groaza coșmarurilor de narcotice.

— Garry, bolborosi el, ascultă-mă, Garry. Egoiști... au venit din iad... vreau să zic egoiști... Oare...? Oare ce vreau să spun? adăugă el și căzu înapoi pe cearșaf, sforăind.

***

McReady îl privi gânditor, apoi încuviinţă din cap.

— O să aflăm îndată. Însă ai dreptate: sunt egoiști. Poate că te-ai gândit la asta, în timpul viselor tale. Nu știu ce vise ai putut avea, dar ai dreptate... Egoism este cuvântul. Asta trebuie să fie! Se răsuci spre restul bărbaţilor din odaie, care se priveau atenţi și bănuitori. Egoism și, cum a zis doctorul Copper, *fiecare parte este un întreg*. Fiecare bucăţică e un animal în sine. Asta, și cu încă ceva, rezolvă problema. Nu-i nici un mister în legătură cu sângele: este la fel de normal precum un ţesut al corpului, ca mușchii sau o parte a ficatului. N-are însă atâtea ţesuturi interconectate, deși are milioane, miliarde de celule vii.

Barba roșcată a meteorologului se zbârli într-un zâmbet.

— Asta-i un lucru excelent. Sunt convins că noi, oamenii, suntem mai numeroși decât voi... ceilalţi... Însă noi posedăm ceva ce voi – rasă de pe altă lume –, evident, nu aveţi. Un instinct nu imitat, ci înnăscut, autentic. Noi luptăm, luptăm cu o îndârjire pe care puteţi încerca s-o imitaţi, dar n-o veţi egala niciodată. Suntem umani, reali. Voi sunteţi imitaţii, falși până în nucleul fiecărei celule de-a voastre. Hai să punem cărţile pe masă! Voi știți deja despre ce este vorba. Puteţi citi gândurile noastre. Mi-aţi aflat ideea, direct din minte, dar nu puteţi face nimic.

— Deci sângele este un țesut. Monștrii trebuie să sângereze, atunci când se taie, sau zgârie, altfel știm că nu sunt oameni. Dar dacă sângerează, sângele respectiv este o entitate nouă – *un individ, nou format, așa cum toți cei care iau naștere din același original sunt... indivizi noi, distincți și egoiști*. Ai înţeles, Van? Bar?

Van Wall râse încetișor:

— Sângele... sângele nu va asculta. Este un individ nou, având tendința de a-și apăra viaţa pe care o are originalul... masa principală din care s-a desprins. Sângele va trăi... și va încerca să scape de, să zicem, un ac înroșit.

McReady luă bisturiul de pe masă. Din dulapul pentru medicamente, scoase un stativ cu eprubete, o spirtieră și câteva fire de platină, introduse într-o baghetă de sticlă. Un surâs mulţumit îi flutura pe buze. Pentru o clipă, privi împrejur. Barclay și Dutton se îndreptară spre el, cu harponul electric.

— Dutton, vorbi meteorologul, ce-ar fi să stai pe locul unde ai făcut legătura la curent? Să ne asigurăm că nici... o creatură nu-și bagă nasul pe-acolo.

Dutton îl ascultă, îndepărtându-se.

— Acum, Van, tu vei fi primul.

Alb la faţă, pilotul păși înainte. Cu precizie, McReady îi făcu o incizie la baza degetului mare. Van Wall se crispă puțin, apoi se destinse, în vreme ce în eprubetă se scurse un centimetru de sânge. McReady puse eprubeta în stativ și-i întinse un tampon de vată, indicându-i sticla cu iod.

Van Wall rămase nemișcat, privind. Meteorologul încălzi sârmele de platină în flacăra spirtierei, apoi le introduse în eprubetă. Metalul

sfârâi încetișor, cedând căldura. Roșcovanul repetă testul de cinci ori.

— Aș zice om, oftă el, îndreptându-se, deși teoria mea n-a fost încă demonstrată... dar am speranțe. Am speranțe... Nu fiți însă prea absorbiți de ceea ce facem aici. Să nu uităm că printre noi sunt și monștri. Van, vrei să treci în locul lui Barclay, să ţii harponul? Mulţumesc! Ei, Barclay, sper din toată inima să fii de-al nostru. Ești un băiat prea bun...

Mecanicul zâmbi nesigur și tresări sub lama bisturiului. După aceea, zâmbi larg și-și reluă arma electrică.

— Domnul Samuel Dutt... *Bar!*

Brusc, încordarea se risipise. Indiferent ce putere deţineau monștrii, în clipa aceea oamenii le fură egali, Barclay nici nu-și putu clinti harponul, când bărbaţii se năpustiră asupra creaturii care păruse a fi Dutton. Fiinţa miorlăia și scuipa, încercând să-și creeze colţi pentru a mușca, dar fu ruptă într-o sută de bucăți. Fără cuțite sau alte arme, doar prin forţa fizică a oamenilor, monstrul fusese sfâșiat.

Încet, își reveniră, cu ochii fulgerând. Doar tremurul buzelor le trăda nervozitatea. Barclay termină treaba cu harponul electric. Bucăţile ardeau mocnit, carbonizându-se. Van Wall turnă acid sulfuric pe fiecare picătură de sânge care sărise. Scoteau un fum iute, iritant.

McReady surâse mulţumit, iar ochii lui afundaţi străluceau.

— Poate că am subestimat posibilităţile omului, afirmând că nimic din ceea ce este pământean n-ar putea avea ura din ochii acelei creaturi, rosti ei. Aș fi dorit și eu să le fi omorât altfel, într-un fel care să li se potrivească: fierte în ulei sau în plumb topit. Când mă gândesc ce om a fost Dutton... În sfârșit... Teoria mea este confirmată de... unul care știa? Van Wall și Barclay au trecut testul. Acum voi încerca să vă arăt ceea ce eu cunosc deja. Că sunt om.

Meteorologul cufundă bisturiul în alcool, după aceea îl trecu prin flacără și-și recoltă singur sângele.

Peste douăzeci de secunde, ridică ochii spre restul bărbaţilor. Acum, se zăreau mai multe chipuri zâmbitoare, prietenoase, cu alte priviri.

— Connant, râse încetișor McReady, avea dreptate. Nu există nici o legătură între voi și ceata de câini care privea monstrul. Mă întreb însă de ce oare acordăm numai lupilor dreptul la ferocitate? Poate că în privinţa răutăţii spontane, lupul este pe locul întâi, dar după

săptămâna asta... abandonați orice speranță, voi lupi care intrați aici! Dar să nu pierdem vremea. Connant, vrei să...

Iarăși, Barclay n-avu timp să reacționeze. Când el și cu Van Wall terminară treaba, chipurile destinse erau mult mai numeroase.

— Connant a fost unul dintre cei mai buni, vorbi Garry încet și cu amărăciune, și acum cinci minute aș fi putut jura că era om. Monștrii aceia sunt mai mult decât imitații.

Se cutremură și se întinse pe pat.

Peste treizeci de secunde, sângele lui Garry sări din fața sârmei incandescente de platină și se luptă să scape din eprubetă cu aceeași înverșunare cu care imitația lui Garry, dizolvându-se într-o fiară cu ochii roșii, sălbatici, încerca să scape de harponul lui Barclay. Monstrul din sângele recoltat țipă cu glas subțire, în vreme ce McReady îl azvârli în tăciunii scânteietori din sobă.

XIV

— E ultimul? De pe pat, doctorul Copper privea cu ochi triști. Paisprezece...

Meteorologul încuviință.

— Cumva, dacă am fi putut opri definitiv răspândirea lor... aș fi vrut să avem chiar și imitațiile acelea. Comandantul Garry, Connant, Dutton, Clark...

— Unde se duc? arată Copper spre Barclay și Norris, care transportau o targă.

— Afară, pe gheață. Avem cincisprezece lăzi sfărâmate, o jumătate de tonă de cărbuni și patruzeci și cinci de litri de petrol lampant. Am aruncat acid pe fiecare picătură de sânge sau bucățică de carne desprinsă. Acum, le incinerăm.

— Pare un plan bun, aprobă doctorul. Nu mi-ai spus dacă Blair...

McReady tresări.

— Chiar și un nebun... L-a putut imita pe Kinner și istericalele lui... Se răsuci către pilot: Van, plecăm imediat spre baraca lui Blair.

Van Wall îl privi nedumerit, apoi încruntarea i se șterse. Încuviință și se ridică.

— Trebuie să vină și Barclay. El a fixat încuietorile și le poate scoate fără să-l sperie pe Blair.

După trei sferturi de oră, se aflau sub cortina aurorei polare, la -37°C. Apusul dura aproape 12 ore, înflăcărând zăpada dinspre nord, aidoma unui nisip însângerat sub schiurile lor. Un vânt de numai opt kilometri pe oră troienea omătul în dune orientate nord-vest. După alte trei sferturi de oră, ajunseră în apropierea barăcii îngropate sub zăpadă. Pe coș nu ieșea nici un fir de fum și bărbații iuțiră pasul.

— Blair! strigă Barclay, când ajunseseră la numai o sută de metri. Blair!

— Taci, făcu McReady. Și grăbiți-vă! Poate c-a pornit pe jos... Dacă ar trebui să-l urmărim... fără avioane sau tractor...

— Oare un monstru are rezistența unui om?

— Nu cred că un picior rupt l-ar opri mai mult de un minut, replică meteorologul.

***

Brusc, Barclay icni și arătă în sus. Departe, pe cerul înroșit de amurg, o pasăre descria cercuri cu o grație și ușurință fascinantă. Aripile albe, uriașe, fâlfâiră de câteva ori, coborând-o deasupra lor, curioasă și tăcută.

— Un albatros, remarcă mecanicul. Primul din anotimpul ăsta și destul de avansat în adâncul continentului. Dacă-i un monstru...

Norris îngenunche pe gheață și descheie rapid hanoracul gros. Se ridică, scoțând de sub haină o armă albastru-oțelie. Împușcătura răsună deasupra tăcerii albe.

Pasărea țipă răgușit. Aripile băteau cu disperare, în vreme ce din coadă se împrăștie un norișor de pene. Norris trase încă o dată. Pasărea se mișca mai rapid acum, dar se îndepărta. Țipă iarăși, dispărând înapoia unei creste de gheață.

Fizicianul alergă după tovarășii săi.

— Nu va reveni, gâfâi el.

Barclay îi făcu semn să tacă. Prin crăpăturile ușii răzbătea o lumină albastră, puternică. Se auzea un zumzet încet și ritmic, însoțit de zăngănitul unor unelte; sunetele trădau o grabă disperată.

McReady păli:

— Doamne ajută, să nu fi... Îl prinse pe Barclay de umăr, indicându-i cablurile ce blocau ușa.

Mecanicul scoase din buzunar cleștele pentru sârmă și îngenunche tăcut în fața ușii. Pocnetul cablurilor tăiate răsună puternic în tăcerea antarctică. Îl mai acopereau doar zumzetul lin și ciudat din baracă, precum și celelalte clinchete, zăngănituri și ciocănituri.

McReady privi printr-o crăpătură a ușii și, cu răsuflarea oprită, îl strânse puternic de umăr pe Barclay.

— Nu-i Blair, șopti meteorologul. Monstrul stă pe ceva, pe cușetă... ceva ce se ridică; seamănă cu un rucsac și... se înalță de la pământ.

— Toți deodată, rosti Barclay. Ba nu! Norris, rămâi aici, cu pistolul. Poate să aibă... arme.

Împreună, trupul puternic al lui Barclay și forța uriașă a lui McReady izbiră ușa. Patul rezemat pe dinăuntru scârțâi sinistru și se prăbuși. Ușa zbură din balamalele rupte, iar ușorii căzură înăuntru.

Înspre ei țopăi o făptură asemănătoare cu o minge albastră de cauciuc. Unul din cele patru braţe-tentacule țâșni înainte, aidoma unui șarpe. Un alt braţ, cu șapte ramificaţii, întinse către ei un creion din metal, strălucitor, lung de vreo doisprezece centimetri. Buzele subțiri ale creaturii dezgoliră colţii de șarpe într-un rânjet plin de ură și ochii roșii străluciră.

Revolverul lui Norris bubui în spaţiul strâmt. Chipul oribil se schimonosi de durere și tentaculele căzură îndărăt. Obiectul argintiu se transformă într-o masă informă; din braţul cu șapte tentacule se scurgea un lichid verde-gălbui, vâscos. Revolverul mai detună de trei ori. Trei găuri negre apărură în locul ochilor, apoi Norris îi azvârli arma descărcată în cap.

***

Creatura urlă cu o mânie sălbatică, unul din tentacule răsucindu-se către ochii orbiți. Pentru un moment, se zbătu pe podea, agitându-și braţele. După aceea, se ridică iarăși, ochii fierbând hidos, carnea zdrobită desprinzându-se bucăți.

Cu un topor în mână, Barclay se avântă înainte. Lovi monstrul în cap cu partea teșită a toporului. Fiinţa căzu pe podea. Tentaculele țâșniră și, brusc, Barclay se prăbuși în genunchi, în strânsoarea unei liane albe, vii. Lucrul acela se dizolva în mâinile lui, o frânghie albă și caldă, mâncându-i braţele aidoma unui foc viu... Îngrozit, căuta s-o smulgă de pe el, depărtându-și mâinile astfel încât să nu poată fi atins. Creatura oarbă simţea și rupea hainele groase, căutând carnea... carnea pe care-o putea transforma...

Arzătorul uriaș cu benzină, adus de McReady, tuși solemn. Apoi, râse gâlgâitor și izbucni cu o limbă alb-albastră, lungă de un metru. Monstrul de pe podea se zgârci, agitând zadarnic tentaculele ce se zvârcoleau și se uscau sub flacăra arzătorului. Se târî și se răsuci pe podea, țipând nebunește și poticnindu-se, însă meteorologul îi îndrepta mereu focul către faţă. Înnebunită, fiara se zbătea urlând.

Un tentacul scoase o gheară sălbatică, care se topi în foc. McReady se mișca metodic, după un plan bine stabilit. Lipsit de ajutor, disperat, monstrul se retrăgea dinaintea torţei, limbii de flăcări. Pentru o clipă, încercă să atace, cu un urlet inuman, atunci când dădu peste zăpada înghețată. După aceea, se prăbuși iarăși, sub răsuflarea dogoritoare a

arzătorului, înecându-i în duhoarea cărnii arse. Se retrase, fără speranţă, pe zăpadă. Vântul aspru îl împinse, răsucind flacăra torţei; se târa zadarnic, lăsând în urmă o dâră de fum puturos.

McReady reveni, tăcut, în baracă. Barclay îl aștepta la ușă.

— A rămas ceva? întrebă meteorologul.

— Nimic, clătină din cap Barclay. Nu s-a divizat?

— N-avea timp să se gândească la asta, îl asigură McReady. Când l-am părăsit, era un tăciune arzând. Ce făcea acolo?

Norris râse scurt.

— Ce inteligenţi am fost! Am distrus magnetourile, ca să nu meargă avioanele... Am distrus alimentarea tractorului... Dar l-am lăsat pe monstrul ăsta singur, și fără să-l deranjăm, vreme de o săptămână.

McReady privi atent prin încăpere. În ciuda ușii smulse, aerul era cald și umed. Pe o masă, în colţul îndepărtat al odăii, se găsea un aparat, construit din bobine de sârmă, magneţi, tuburi de sticlă și lămpi radio. În mijloc, se afla o bucată de rocă, iar din centrul acesteia venea lumina ce scălda întregul interior; o lumină puternică, mai albastră decât cea a unui arc electric. Tot dintr-acolo se auzea și zumzetul acela monoton. Lateral, exista un mecanism din cristal, extrem de delicat, cu discuri mici de metal, precum și o sferă pâlpâitoare, care nu părea a fi alcătuită dintr-o substanţă.

— Ce-i asta? se apropie McReady.

***

— O să ne spună experţii, mârâi Norris. Deși îţi poţi da seama și singur. Este energie atomică. Chestia asta din stânga face un lucru pe care oamenii se străduiesc să-l realizeze cu ciclotroane de 100 de tone: separă neutronii din apa grea, obţinută din zăpada din jur.

— Dar de unde a avut toate... aha! Un monstru nu putea fi încuiat înăuntru... sau afară. A ajuns la depozitele de aparatură. Meteorologul privi aparatele: Dumnezeule, ce minte trebuie să fi avut rasa asta...

— Sfera pâlpâitoare cred că-i alcătuită din energie pură. Neutronii pot traversa orice substanţă, iar el dorea o rezervă de neutroni. Ajunge să bombardezi cu ei siliciu, calciu, beriliu, aproape orice, și eliberezi energie atomică. Instrumentul este un generator atomic.

McReady scoase un termometru din buzunar.

— În ciuda ușii deschise, aici sunt aproape plus zece grade Celsius. Până acum, hainele nu ne-au permis să ne încălzim, dar simt că încep să transpir.

— Am constatat că lumina este rece, spuse Norris. Cu toate acestea, printr-o bobină se degajă căldură. Avea aici toată puterea din lume... Își putea face cald și plăcut în sensul în care rasa lui aprecia noțiunile astea. Aţi văzut ce culoare are lumina?

Meteorologul încuviinţă:

— Răspunsul nu se găsește în sistemul nostru solar, ci undeva în galaxie. Pe o planetă fierbinte, rotindu-se în jurul unui soare mai strălucitor și mai albastru. Privi prin ușă, la dâra de fum ridicându-se și șerpuind pe zăpadă: Cred că nu vor mai reveni. Au aterizat aici din greșeală și asta s-a petrecut acum douăzeci de milioane de ani. Pentru ce să fi făcut însă toate astea? indică el cu bărbia aparatele.

— Ai observat la ce lucra atunci când am intrat noi? chicoti încet Barclay. Privește!

Arătă spre tavanul barăcii.

Lipit de plafon, se afla un obiect asemănător unui rucsac, făcut din cutii de conserve turtite, curele de piele și chingi din pânză. Înăuntrul lui ardea, precum o inimă micuță, o flacără strălucitoare, fără însă a incendia scândurile tavanului. Mecanicul apucă două chingi și, sforțându-se, trase în jos de ele. Le fixă de centura de la brâu. Un salt fără efort îl purtă, într-un arc straniu și lent, prin încăpere.

— Antigravitaţie, aprobă Norris. În absenţa avioanelor și a păsărilor, nu mai puteau pleca de aici. Avioanele le stricasem, iar păsările nu veniseră încă... dar a avut la dispoziţie cutii de conserve, piese de la aparatul de radio, sticle, iar pe timpul nopţii, întregul depozit de aparatură. Plus... o săptămână de singurătate. Cu antigravitaţia asigurată de energia atomică, dintr-un salt ar fi ajuns în America. Am izbutit să-l oprim... încă o jumătate de oră – tocmai își regla chingile, ca să-l poată purta – și-am fi rămas în Antarctica, împușcând orice ființă vie care ar fi venit din afară.

— Albatrosul, făcu McReady. Crezi că...

— Cu aparatul ăsta aproape terminat? Cu armele care le avea? Nu, cu mila Domnului, care se pare că aude foarte bine chiar și aici, la limita unei jumătăţi de oră, am izbutit să ne apărăm lumea și sistemul

solar. Antigravitație și energie atomică!... Deoarece ei au venit dinspre un alt soare, un astru aflat dincolo de stelele acestea. *Ei* au venit de pe planeta unui soare mai albastru.